Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXII. ЧЕРВЕНЬ — 1982 — JUNE Ч. 312

Учасники табору Юного ОДУМ-у на Оселі "Україна" в Канаді, 1981 р.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

I. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет Об'єднання Демократичної Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редаґує Колеґія:
Л. Ліщина, С. Голубенко, Ю. Криволап, В. Родак, А. Лисий, О. Пошиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine Published by the Central Committee of the Ukrainian Canadian Youth Association — ODUM

In USA — Association of American Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ace.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні ..... 12.00 долярів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В Австралії ..... 8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів

В Англії і Німеччині ..... 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх інших країнах Европи ..... 7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)

В усіх країнах Південної Америки ..... 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріялів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціялами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Т. Мельничук, Б. Олександрів, Л. Гусин, Г. Чорнобицька, Н. Забіла, Д. Білоус. С. Голубенко — Талановитий український композитор. Петро Матула — ОДУМ і пам'ятник митрополитові Василеві Липківському. С. Підкова — Портрет на двох. А. Юриняк — Довгоочікуваний з'їзд використаний лише частинно. Комунікат у справі конференції молодіжних організацій. Відзначення 1000-ліття хрещення України в Православну Віру. Ол. Пошиваник — Ювілей хору "Молода Думка" в Чікаґо. О. Бризгун-Соколик — Концерт Андрія Дудича. П. Одарченко — Київ — столиця України. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

На обкладинці: Юні одумівці і команда на відпочинково-виховнім таборі на оселі "Україна". Фото Ол. Пошиваника, 1981 р.

Тарас МЕЛЬНИЧУК

НЕОФІТИ

Неофіти ідуть
І дорогу несуть
Їх збивають на кожному кроці,
Їх волочать до ката на суд!
А вони виливають свій сум
На обвуглене сонце.

Неофіти ідуть, неофіти ідуть
Їм не знане ще слово "вирій".
Їх уб'ють, їх уб'ють,
Чи самі упадуть
Лиш би тільки не впав символ Віри.

Неофіти ідуть,
Кам'яна їхня путь,
Кам'яна, бо їх бито камінням...
Світ тремтить, наче ртуть:
Неофіти ідуть!
Ідуть і несуть,
Наче рану Христову — Вкраїну.

■

Я той, що будить сонце
На працю кожен день
І молотком-стодзвонцем,
І видзвоном пісень.

Я той, хто будить сонце,
Щоб струмінь промінця
Наповнював віконця
І всіх людей серця.

Кривий Ріг, 1965.

■

Я на нарах саджу сад,
Будуть яблука, будуть крони...
Тільки чом так чорно кричать
Над Косовом гайворони?
Може знають вони, що я тут,
І кричать, щоб рвалося серце?...
А яблуні біло цвітуть —
Біло, здається...

м. Косів, Камера № 2.

■

Дороги, як долі, схрещуються.
Котра з них моя? Котра?
Напевне, ота — в суперечностях,
як небо — нова і як небо — стара.
А може, дорога моя не визначена?
А може, шукаю дарма?
Тоді мені сили вистачить
Іти по дорозі, якої нема.

■

Барвінкуйся, земле, й барвінкуй
Нашу думу й пісню до зорі,
Нашу юність, непрошиту дзвоном куль,
Й дівчину, що стала на порі.

Дівчино моя, в'юнкий барвінцю,
Пісню і любов мою напій.
На землі цій сонця і краси по вінця,
Лиш те сонце зберегти зумій,

Бережімо ж сонце в росяній короні,
Щоби наш барвінок не осліп,
Щоб колись на наших золотих долонях
Щебетали діти і світився хліб.

Защебечуть! —
І новий барвінок
У віки простелять не в журі,
Щоб нарвали й правнуки на вінок
Українського барвінку до зорі.

■

Пив я воду з сорока криниць,
Грівся світлом сорока зірниць.

То були криниці і чужі, і братні.
То були зірниці — грона виноградні.

То були криниці, мов столітні вина,
Із землі — з самої серцевини.

Дякую криницям та ще й тому роду,
Де у жовту спеку пив я синю воду.

Пив з криниць я воду і прозору, —
Тільки в кожній бачив косівській зорі.

Пив я синю воду із криниць глибинних,
А мені здавалось — вдома з-під калини.

■

Хлопці прагнуть стати Прометеями
і плянеті грішній дати світло.
Їхніх почуттів тремкі антени
ловлять і трагічність і величність світу.
Їхні думи крешуть справедливість,
бо з народом заодно серця...
Несміливість—добровільна смерть мистця.
І сміліють хлопці — гинути не хочуть
ні од бездіяльности, ні од стронцію.
Якщо вмерти — то од спраги творчости,
Якщо вмерти — то від сонця
і за сонце.

■

Як мені до тебе...
Як мені без тебе?
Били плови, били — і знесло мости.

Трави стали сіном, вороном став лебідь,
І не хоче сонця джмілці джміль нести.

Як мені до тебе?!!
Як мені без тебе?...
Висі не дістати,
та й навіщо вись?!

Я дививсь на айстри...
Я дививсь на небо...
Тільки все даремно...
Краще б не дививсь.

Я ПОСІЮ РОСИ

Кохана...
Я посію роси
на каштанові коси
й розжену тумани,
щоб усім стрічатися,
щоб усім кохатися.
Я посію роси
та й піду ув осінь,
з осени у зиму,
з зими — у весну
й знов посію роси
на мою кохану
й на мою Гуцульщину
ясну,
щоб землі —
світитися,
щоб усім —
любитися,
я посію роси
на пахучі коси.

■

Широкогрудий криворізький степе,
Ти бур'янами ще шумів учора,
А нині я не надивлюсь на тебе:
Які будови встали на просторах!
Горджуся я відкрито, не потай.
І чесно в очі вам дивлюся, люди,
Бо в цій несхитній молодій споруді
Моя любов,
і спів,
і краплі поту.

Кривий Ріг, 1965.

■

Не снись мені, кривавий сон,
не сніться, рани і руїни, —
мені не треба десять сонць,
живу тобою, Україно.
В мене ланів, в мене пшениць,
як срібла-злота на всім світі.
За сто чужинських зоряниць
я не віддам й вишневу віту.

■

Мені так часто бракує твердости,
щоб залишитися самим собою,
і я дочасно виходжу з бою,
не знаючи,
як він
для мене обернеться.
Іду похнюплено, себе картаючи,
своє серце кляну за нестійкість.
Та найболючіше те, що стільки
навколо очей прощаючих.

(Із збірки "Із-за ґрат", 1982)

Сергій ГОЛУБЕНКО

ТАЛАНОВИТИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КОМПОЗИТОР, ПОСЛІДОВНИК ЛИСЕНКА

З нагоди 100-ліття народження і 60-ліття від дня смерти композитора Кирила Стеценка.

Творчість великого композитора Миколи Лисенка відіграла велетенську ролю в розвитку української музики. Як композитор, збирач і гармонізатор української народньої пісні та дослідник української музики, Лисенко дав завершені зразки національно-композиторського стилю, опертого на народню музичну творчість, розкрив своє обдарування в різноманітних жанрах — опери, кантати, романсу, вокального ансамблю, фортепіянової і інструментальної музики, творів для дітей, дав прекрасні зразки гармонізації української пісні.

Традиції Лисенка знайшли свій розвиток у творчості дальшого покоління українських композиторів Кирила Стеценка, Миколи Леонтовича, Якова Степового, Дениса Січинського, Філарета Колесси, Михайла Вериківського, Пилипа Козицького, Григорія Верьовки.

З цієї плеяди послідовників великого композитора в початковий післялисенківський період особливо висунулись два визначні музики — Кирило Стеценко і Микола Леонтович, які у своїй творчості, продовжуючи національні традиції Лисенка, найбільшу увагу приділили до хорової мінія-

тюри, але Стеценко працював також і в багатьох інших жанрах.

Народився Кирило Стеценко 12 травня (30-го квітня) 1882 року в селі Квітки Канівського повіту на Київщині. З дитинства він полюбив музику та спів і почав сам писати музичні твори, коли був студентом Духовної семінарії.

Захоплюючись усе більше музикою, Стеценко скінчив у Києві Музичну школу Лисенка в клясі композиції і став співробітником Лисенка у ділянці хорової діяльности, невтомно студіював далі музичну науку і дуже багато працював у майже всіх галузях музичної творчости, особливо вокальної.

На початках своєї творчої діяльности, під впливом Лисенка Стеценко написав дві дитячі опери "Івасик Телесик" і "Лисичка, Котик та Півник".

Тоді ж, коло 1905 року, він створив свою єдину оперу "Полонянка", яку було поставлено силами аматорів. Про неї очевидець М. Рощахівський писав, що Стеценко "про постановку цієї опери не дуже радо згадував; очевидячки вона при тих виконавцях, які її провадили, звичайно, аматори, не так то добре випала". Окремі фрагменти з цієї опери — дума кобзаря і хор дівчат були випущені у світ, але ціла партитура лишилась невидрукованою.

Після того Стеценко до оперового жанру більше не повертався, зосередивши свою увагу на вокальній музиці, романсах, піснях, хорах, тріо, кантатах, був організатором народніх хорів. За пропаганду української народньої пісні його вислали з Києва і протягом 1907-1909 років він був позбавлений права там перебувати. Але де б не проживав композитор, він невпинно, працював у музичній ділянці.

Основне місце в його творчості зайняли хори, яких він створив понад 50. З цих творів особливо гарні були: "Сійтесь, квіти", "Усе жило, усе цвіло", "Сон", "Прометей", "Вкраїно-мати, кат сконав", "Весонько, весно", "Зелений гай, квітуче поле", як і збірки обробок народніх пісень для хору, обрядові пісні, колядки і щедрівки.

Знайшла у творчості Стеценка відображення і тема народньої героїки, висловлена в п'ятьох кантатах, кращою з яких є "У неділеньку, у святу", і згодом у музиці до Шевченкової поеми "Гайдамаки". Зі сольоспівів Стеценка найкращий — "Вечірня пісня". Писав композитор і твори церковно-релігійної музики для українізованих Богослужебних відправ. Створена з великим надхненням на темах українських релігійних псальмів і кантів "Панахида", як і "Літургія" є зразками українського народньо-церковного стилю.

Працював Стеценко і для театру. Він впорядкував музику до "Вертепного дійства" і до старого українського водевілю "Бувальщина", до п'єси "Сватання на Гончарівці" Григорія Квітки-Основ'яненка і комедії "Як ковбаса та чарка, то минеться й сварка" Михайла Старицького, написав музику до п'єси "Про що тирса шелестіла" Спиридона Черкасенка, до драматичної сцени "Іфігенія в Тавриді" Лесі Українки, окремі хори до п'єси "Йоля" Жулавського. Одною з останніх хронологічно і найкращих його композицій для театру була музика до Шевченкової поеми "Гайдамаки".

У своїй творчості Стеценко наближався до свого вчителя Лисенка. У нього, як і в Лисенка, були помітні впливи західніх романтиків. Конструкція творів Стеценка була надзвичайно проста і ясна з перевагою завжди мельоса, то коротенької, то досить широко розвиненої, яскравої, щирої і надхненної мельодії. Музика Стеценка пройнята образною поетичністю і теплим, м'яким ліризмом.

Радісно привітавши створення Самостійної Української Народньої Республіки, Стеценко широко розгорнув дальше свою діяльність, уже у вільних умовах. На слова поета і драматурга Спиридона Черкасенка він складає могутню хвилюючу пісню:

Вкраїно-Мати, кат сконав!
Не даром бились ми за волю,
Бо кат сконав тобі на щастя і на волю!

В роки української державности композитор був диригентом Українського Національного Хору.

По скінченні визвольних змагань життя Стеценка було дуже тяжке. Злидні повоєнних років, матеріяльна скрута обірвали життя композитора в порівняно молодому віці у самому розквіті творчих сил. Помер він як священик у селі Веприк Фастівського району на Київщині 29 квітня 1922 року.

Родина Стеценка та його нащадки відзначались як і він музичністю. Внук композитора, також Кирило по закінченні Київської консерваторії, став видатним скрипалем. Ще студентом він здобув звання лавреата Республіканського конкурсу виконавців-інструменталістів, а як соліст Рівенської обласної філармонії, став лавреатом 1-го Всесоюзного конкурсу музикантів-виконавців. Талановитий музикант пробує свої сили і в композиції. Рецензії на його перші пісні пророкують йому велике майбутнє.

Століття народження Кирила Стеценка, що припадає на цей рік, за рішенням ЮНЕСКО, буде відзначатись у 1982 році в міжнародньому маштабі.

У селі Веприк Фастівського району на Київщині, де останні роки свого життя провів і помер там композитор, завершується будівництво меморіяльного музею на його честь.

ДОПОМАГАЙТЕ морально й матеріяльно ОДУМ-ові!

Петро МАТУЛА

ОДУМ і ПАМ'ЯТНИК МИТРОПОЛИТОВІ ВАСИЛЕВІ ЛИПКІВСЬКОМУ

(В скороченні виголошено у звіті про справу пам'ятника на 5-му З'їзді СВ ОДУМ-у, 21-23 травня, 1982 р., Трентон, Н. Дж.)

У листопаді 1975 р., на З'їзді Старших Виховників, або на 23-му З'їзді ОДУМ-у, ОДУМ постановив побудувати пам'ятник Великому Українцеві — Бл. П. Митр. В. Липківському.

Рік тому, Блаженніший митрополит Мстислав довершив чин посвячення землі для пам'ятника поруч Церкви — Пам'ятника в осередку УАПЦ в США у Бавнд Бруці, Ню Дж. Уже є вибраний проєкт пам'ятника, який недавно був оголошений у пресі (див. напр. М. У. ч. 307, січень ц.р. та ін.). Уже узгіднено умову між комітетом і скульптором П. Капшученком для виконання бронзової фіґури пам'ятника. Уже зібрано приблизно 65 тис. дол. Ще лишилося зібрати стільки ж і на основі дотеперішніх кошторисів, ми мусіли б мати вистачаючо, щоб збудувати пам'ятник.

Оце, в загальному, такий є стан справи пам'ятника на сьогодні. Як дивитися лише на наслідки, то, ніби, вже й не мало зроблено. Але, коли врахувати, що це є вислід аж семи років праці, то стає очевидним, що успіхи не є пропорційні вкладеному часові. Найголовніша причина цьому, на мою думку, є та, що майже вся праця робилася поза організаційною діяльністю і свідомістю ОДУМ-у.

А тим часом, справа пам'ятника митрополитові Липківському дуже тісно стосується ОДУМ-у. З одного боку, справа пам'ятника дуже зобов'язує ОДУМ і перед собою і перед українською спільнотою. А з другого, вона дає ОДУМ-ові унікальну нагоду виконати історичну місію.

Та частина нашої спільноти, яка була свідком і учасником наших визвольних змагань, свідками неймовірного процесу відродження і усамостійнення Української Церкви, вона прийняла постанову ОДУМ-у з великою радістю. Вони знали митр. Липківського і його історичні подвиги. Вони дорожили його пам'яттю і журилися що молодші покоління виростають, розминаючись із спадщиною митр. Липківського. Постанова ОДУМ-у була Богом послана відповідь на їхню журбу.

Багатьом із них з'явилася нова ціль життя — бути свідком відкриття пам'ятника Великому Митрополитові, бути свідком, що закладається фундамент для утривалення пам'яти про Великого Будителя українського народу.

Це було майже сім років тому. Багато з них уже відійшло від нас, не дочекавшись того радісного дня. Та ще багато залишилося. Ще лишилася українська спільнота, майбутні покоління і лишилася ОДУМ-івська честь та зобов'язання, як перед собою, так і перед українською історією.

ОДУМ має рідкісну нагоду осягнути історичні здобутки у декількох площинах.

По-перше, ОДУМ може, так би мовити, відкрити-пізнати митр. Липківського та представити його загальній українській спільноті. По-друге, ОДУМ може впровадити його у виховний матеріял до українських шкіл, де б вивчали історію діяльности митр. Липківського і його сучасників не як ще одну трагедію в історії України, а як тріюмф нашого народу. Наша історія є пересичена втраченими нагодами; наші річниці є пересичені жалібними панахидами та академіями. Наша молодь потребує історії геройства і успіхів нашого народу і в добі митр. Липківського вона то знайде, та ще й у лицарських і шляхетних формах.

По-третє, ОДУМ може впровадити традицію святкування пам'яти митр. Липківського — напр., щорічно коло його пам'ятника на Провідну Неділю — щоб чим ширші кола пізнавали той занедбаний скарб з нашої історії, та щоб митр. Липківський став так само знаний українській спільноті, а потім і народові, як знані і шановані є Шевченко, Леся Українка, Франко і Петлюра.

І нарешті, такою своєю діяльністю, ОДУМ здвигне і собі пам'ятник в українській історії.

Відкрити митр. Липківського, це значить пізнати велетня під чиїм проводом і з чиїм надхненням, буквально з попелу воскресла і оновилася наша рідна Українська Церква із своїм єпископатом, із своєю рідною мовою, з національною свідомістю, просякнутою своєю рідною традицією, культурою і історією та із своїм суто українським демократичним ладом. Відкрити митр. Липківського, це — зачерпнути з його єства теплоту любови до свого народу і віру в його майбутнє.

Ось декілька коротеньких штрихів із його відношення до своїх людей:

...Любі брати і сестри! Коли ви бачите, що відроджується наша Українська Церква, лунає в храмах і школах наша рідна мова, починається наша рідна освіта, то знайте, що це відроджується душа нашого народу, та душа народня, якої нічим не можна замінити...

Або —

...Будемо ж єднатися щільно коло свого храму. Нехай стане він осередком нашого релігійного й національного життя. Будемо не тільки тілом, а й душею і серцем перебувати в цьому своєму храмі в єднанні і любові поміж собою: от тоді й ми будемо храмами Божими і Дух Божий житиме в нас....

Ця цитата і портрет митр. Липківського повинні б прикрашати кожний церковний храм, де тільки є одумівці.

Або, ось —

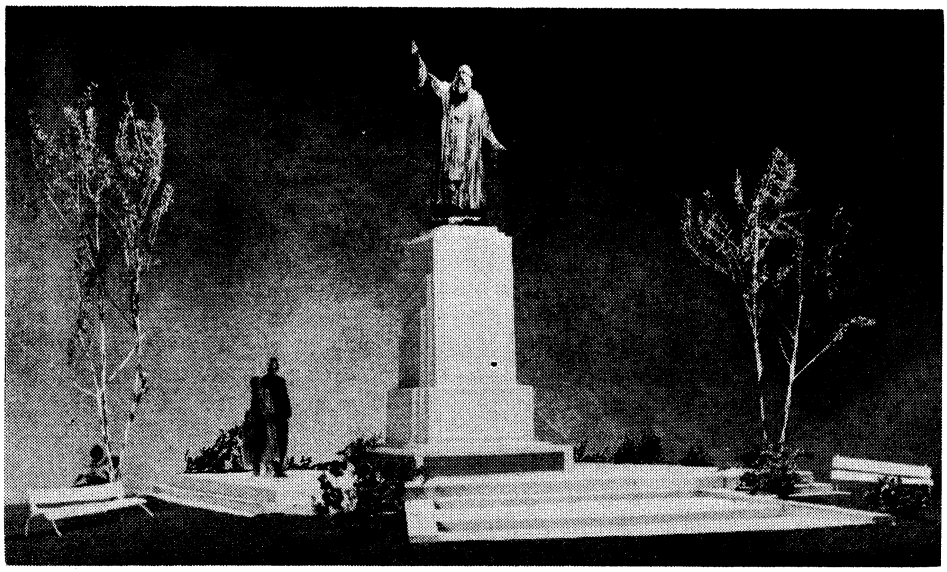

Проєкт пам'ятника бл. п. митрополитові В. Липківському.

Скульптор Петро Капшученко.

Фото А. Михалюка

...Браття! Справді, ті наші батьки та брати, що лежать у могилах, що життя своє поклали за волю і віру своєї Матері, — вони для нас не померли, вони для нас живі, і їх високі могили з нами говорять; вони, як ті гасла, стоять перед нами, вказують нам шлях до кращого майбутнього, закликають і нас до праці на життя України. З ними говорять наші надхнені співці — Шевченко, Франко, Куліш, Леся Українка та інші, — від них багато чують і нам передають. З ними розмовляють наші історики літописці — Грушевський, Костомарів, Яворницький та інші, відновляють їх життя і працю на нашу науку й приклад.

Ні, не померли для нас ті наші попередники, що свої білі кості за краще життя України склали в високих могилах. Їх душі, їх вічно живі, рідні нам душі, єднаються з нами, підбадьорюють в нас силу, підтримують надію, накладають на нас певні завдання й обов'язки до нашої Матері...

Від цих слів не можна втомитися. Вони мусіли б повторятися, як молитва щонеділі по наших церквах і вони творили б багато доброго.

...Браття! Ще з одним закликом я мушу звернутися до вашої християнської свідомости, до вашого сумління. На могилах близьких своїх щиро моліться, переломлюйте хліб на спомин про них, але не дозволяйте собі нічого непотрібного, нічого зайвого, бо все, що ми дозволимо собі зайвого на спомин про них, чи в їжі, чи в питті — все це буде не на втіху нашим небіжчикам, а на більшу ще тугу для них. Не на користь, а на шкоду це буде й нашій святій Церкві, нашій громаді.

Понесімо ж на могилки наших близьких не стільки їжу та пиття, скільки щире українське серце, теплу християнську молитву й чемне християнське поведення. — Амінь!

Не пошкодило б повторяти цю тепло-батьківську і доброзичливу науку кожної Провідної Неділі у Бавнд Бруці, напр., поштівкою з цим текстом та знимкою пам'ятника на спомин про відвідини.

Ця лагідність і теплота митр. Липківського до своїх людей є лише одною характеристикою його. Є й інші грані його характеру, бо ж він є той, хто вирвав перемогу із пащі прогри, а в тих умовах для того треба було бути титаном, і він ним був.

А ось, д-р Анатолій Лисий (у М. У. за листопад 1981 р.) підкреслив митр. Липківського, як великого реформатора і закликає, що "найкращим виявом пошани до цієї великої людини буде наша праця над проведенням у дійсність того, за що боровся, страдав і поклав життя наш перший митрополит".

Митр. Липківський є невичерпне джерело конструктивного українського патріотизму і християнської моралі. Це є шляхетним обов'язком ОДУМ-у відкрити і впровадити митр. Липківського у свідомість нашої спільноти. І роблячи це — рефератами, лекціями, панелями, концертами і т. п. — зібрати при тому решту потрібних фондів для будови обіцяного ОДУМ-ом пам'ятника.

Не прикластися до виконання цього обов'язку без відкладання, починаючи від цього З'їзду, це значить свідомо відкинути унікальну нагоду збагатити всеукраїнську скарбницю неоціненими скарбами, а при тому і ОДУМівську і свою особисту; це значить крокувати втоптаною стежкою втрачених нагод. Безперечно, ми всі віримо, що нам належиться кращий з цих виборів. Лишилося лише присвоїти його ретельною працею.

ПРИМІТКА: Збирання пожертв на пам'ятник продовжується. Ваші пожертви слід виписувати на Ukr. Orth. Church Lypkivsky Fund 760 і відсилати до:

St. Andrew's Federal Credit Union
P. O. Box 375,
S. O. Bound Brook, N. J. 08880, USA

Комітет Побудови Пам'ятника

Степан ПІДКОВА

ПОРТРЕТ НА ДВОХ

Володимир Винниченко лишив нам у спадщину "Федька халамидника". Я вирішив написати про двох" халамидників: Миська й Андрійка Ситників. Народились вони за рік після капітуляції Німеччини, під Гамбурґом, в українському таборі Фалькенберґ, що в перекладі означає Соколина гора. На тій горі в зелені приховався ресторан з якого було видно вершини Гамбурґа й річку Ельбу.

Мисько й Андрійко були рідні брати, навіть більше — близнята: дві краплі води, або один портрет на двох. Це саме надавало обом право бути малими гумористами, а заодно й халамидниками. В таборі з ними була ціла морока. А коли вони на восьмому році життя пішли до першої кляси рідної школи то і я мав з ними мороку... Я навчив їх читати, а потім привчав і писати. Гукаю до крайнього:

— Мисько до дошки!

Вискакують обоє, однаковісінько вбрані. Розбери їх!

— Я сказав "Мисько до дошки!"

— Я — Мисько.

— А ти, Андрійко, сідай.

— І я Мисько...

— А де подівся Андрійко?

Обоє мовчки знизують плечима: не знають!..

— Сідайте! — вигукнув я напускаючи собі на обличчя таку грізну гримасу, що й сам себе трохи не злякався.

Посідали. Але моя страшна гримаса не вплинула на них.

— Андрійко, до дошки!

І знову обоє разом плигнули до дошки. Діти в клясі зареготались.

— Я сказав "Андрійко до дошки!"

— Я — Андрійко.

— Ну, ти, Мисько, сідай.

— І я Андрійко.

— А де подівся Мисько? — знову питаю я.

Обоє так само знизують плечима: не знають... Так вони морочили голову сестрі в амбулансі, коли вона викликала дітей для контролі на вагу, а тепер черга дійшла і до вчителя. Але вчитель не сестра і я збив їх з пантелику. Промовив до обох:

— Ти тепер сиди, а ти йди до дошки.

Мені вже було байдуже хто з них Мисько, а хто Андрійко. Пішов я до батьків і питаю:

— Як ви їх розпізнаєте, може нюхом? То відкрийте мені цю таємницю. Нічого не буде...

— Ніяк, — відповіла мати всміхаючись, — у Миська на лобі жилка більше випинається. Оце і все, прошу пана...

А коли німецька влада перебрала табір під свою адміністрацію то вся моя перша кляса перейшла до німецької школи. А там через відмінну абетку трохи не розпочалась "війна". Вчителька каже:

— А-а...

Учні повторюють так само:

— А-а...

— Бе-е...

— Ве-е... — виправляють її мої учні.

— Це-е...

— Се-е...

Вчителька вийшла з рівноваги і пожалілась директорові. Той почав пояснювати дітям ріжницю абеток, але мої учні не йшли на компроміс.

— То це я буду не Ситник, а Цитник? — з сльозами на очах вимовив Мисько. Тоді Андрійко наснажений українським патріотизмом випалив директорові:

— Що ж ви думаєте, що наш український уцітель дурніший за вас?

І тепер у мене виникає величезне питання: чи не забули мої дітки рідної мови? Тим більше, що Андрійкові вже пішов 36-й рік.

— А Миськові? — може спитати читач.

— Ну... а Мисько є на півгодини молодший.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

CHIN НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді.

А. ЮРИНЯК

ДОВГО ОЧІКУВАНИЙ З'ЇЗД ВИКОРИСТАНИЙ ЛИШЕ ЧАСТИННО

Шостий з'їзд письменницького об'єднання "СЛОВО", відбутий у Торонто (Канада) в днях 11-13 червня ц. р. під проводом голови ОУП Остапа Тарнавського, безумовно, мав шанси бути найвидатнішим з'їздом цього Об'єднання — як з уваги на свою чисельність (близько 60 осіб, не рахуючи гостей — людей пера, які формально не були членами ОУП), так і особливо тому, що на з'їзді вперше були заступлені країни інших континентів, а саме — Европи й Австралії.

І з погляду — що так скажемо — "товариських осягів і погідної атмосфери" цей з'їзд таки справді був видатним, може навіть унікальним, але ажніяк не з погляду ДІЛОВОСТИ. З цього погляду він абсолютно "недописав". Не було подано ні бодай стислого огляду нашого письменства в Україні, ні якоїнебудь виразної й повної картини літературної діяльности українців діяспори за останні роки Бо одна-єдина доповідь на тему літератури праці Богдана Рубчака охопила лише віршовану поезію, тим часом як кожний грамотній людині відомо, що віршована праця є якраз меншою частиною літературного процесу, а більшу його становить невіршована мистецька література, популярно звана прозою: повістярство і драматургія. А ще ж до літератури належить і літературознавство і літературна критика. Отже доповіддю Богдана Рубчака охоплено було лише якусь четвертину літературного процесу. Але навіть і цю четвертину не було обговорено: чомусь обговорення її провід з'їзду переніс на пізніший час (хоч учасники з'їзду нічим по суті не були зайняті на протязі дальших чотирьох годин). А потім, у неділю, вже було місце тільки для "загальних побажань", а про доповідь Б. Рубчака, запляновану як основну, імпозантно затитуловану: "СУЧАСНИЙ СТАН УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ" — ніхто й не згадував, наче її й не було.

І якщо після такого "організаційного "сальто мортале" з'їзд без жадного "проти" обрав той самий провід ОУП на дальшу каденцію, то в цім може бути лише одна (щоправда, досить рисковна) логіка, а саме: *ДАТИ ПРОВОДОВІ ШАНС ВИПРАВИТИ СЕБЕ*. Це означа — щоб він на майбутньому з'їзді, взявши на увагу критичні завваги (в тому й оці доброзичливі наші) організував належним чином не лише матеріяльно-побутове обслуговування учасників, але й ідейно-програмову, творчу ділянку з'їздової праці.

Бо цього року, 11-13 червня 1982 р. (повторюємо для вирізнення) належно організована була лише матеріяльно-побутова сторона: вдало обрано Інститут св. Володимира як резиденцію приїжджих учасників і водночас як місце провадження з'їздової праці — просторі, гарні залі, тут же й досить багата бібліотека: вулицею побіч пробігає автобус, недалеко також підземка. Словом, 620 Спадайна Авеню становить вигідний пункт для таких з'їздів, коли прибувають не лише місцеві, а й дальні гості-учасники. Отож господареві з'їзду — Торонтонській філії ОУП на чолі з головою Олександрою Копач належить признання і подяка.

А щодо висловлених вище критичних завваг, то автор цих рядків певен, що вони не будуть сприйняті як вияв його особистого невдоволення чи якогось "критиканства", але як вислів глибоко відчутого прагнення учасників з'їзду в майбутньому діставати від свого проводу дійові вказівки і наснагу до активної письменницької діяльности, щоб підносити її на дальший, вищий рівень, перемагаючи труднощі і перешкоди. Багато наших письменників є водночас публіцистами отже становлять духову еліту нашого суспільства в діяспорі. Саме на них у першу чергу лежить обов'язок духового контакту з українською людністю поневоленої, але духово нескореної України; того контакту, що для українців діяспори є conditio sine qua non дальшого збереження свого національного обличчя, а для українців Батьківщина є свого роду маяком, який присвічує їм в їх невгаваючім змаганні за Волю і правду, за *СПРАВЖНЮ СУВЕРЕННІСТЬ УКРАЇНИ*.

Лос Анджелес, червень 1982

ДОПОМАГАЙТЕ, цікавтеся своїми дітьми – дайте їм нагоду проявити себе в рядах ОДУМ-у!

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West

Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

КОМУНІКАТ У СПРАВІ КОНФЕРЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ МОЛОДІЖНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ — ЧЛЕНІВ СКВУ

Президія Секретаріяту СКВУ та Конференція українських молодіжних організацій при СКВУ подають до відома всім українським молодіжним, релігійно-церковним, ідеологічно-студійним і студентським організаціям та спортивним товариствам, що від довшого часу плянована перша світова Конференція українських молодіжних організацій і товариств відбудеться від 8-го до 11-го жовтня (п'ятниця — понеділок) 1982 року в Торонто, в Домі СУМ при вулиці Крісті 83. Реєстрація делеґатів у п'ятницю, 8-го жовтня, від 6 до 10 години вечора.

Ціллю конференції є:

— переглянути та зробити підсумки про сьогоднішній стан української молоді в різних країнах замешкання,

— застановитися над способом збереження національної ідентичности української молоді, українських традицій у різних країнах замешкання та над способом співпраці в цій цілі,

— розглянути спільно різні способи для вдержання української молоді при українській громаді та оживити її діяльність як запоруку тяглости й живучости української громади в діяспорі,

— намітити плян праці для спільних дій та акцій усіх молодіжних організацій у діяспорі,

— одобрити правильник СКУМО, вибрати керівний провід СКУМО.

Програма конференції побудована на підставі резолюцій, винесених молодіжною сесією, підготованою та переведеною в часі III-го Конґресу СКВУ пл. сен. С. Рубель від Пласту за співпрацею Головної пластової булави при участі ОДУМ-у, СУМ-у й студентських товариств.

Підготовчі праці комісії ведуться вже понад два роки комісією, яку покликала Президія СКВУ із центральних молодіжних організацій; по два з Головної пластової булави, Центральної управи Спілки української молоді і Центрального Комітету Об'єднання демократичної української молоді.

Учасниками конференції будуть:

— по 4 представники з кожної централі молодіжних організацій та ЦеСУС,

— по 2 представники із кожної крайової організації,

— по 2 представники з централь спортивних товариств,

— по 1 представникові від кожного крайового спортивного товариства,

— по 1 представникові від кожного студентського товариства.

— та діючий провід СКУМО.

Точна програма конференції та проєкти правильника конференції будуть розіслані незабаром до всіх молодіжних організацій.

У справах конференції просимо звертатися на адресу:

Dr. L. T. Romankiw

c/o Plast Ukrainian Youth Association
140 — 2nd Avenue, New York, N. Y. 10003, USA

За Президію Секретаріяту СКВУ:
Іван Базарко — голова СКВУ
Василь Безхлібник — генеральний секретар

За діючу конференцію КУМО:
Любомир Романків — голова (Пласт)
Євген Гановський — заступник голови (СУМ)
Іван Павленко — заступник голови (ОДУМ)
Осип Рожка — секретар (СУМ)
Слава Рубель — член (Пласт)
Андрій Шевченко — член (ОДУМ)
Роман Вжесневський — член, голова Організаційної Комісії в Торонто (Пласт)

Нью-Йорк, 11 травня 1981 р.

Б. ОЛЕКСАНДРІВ

НАД МОГИЛОЮ БАТЬКА

Батьку мій!
Спи спокійно в чужій землі.
Я прийшов помолитися тут біля тебе.
Може птиця сюди принесе на крилі
Пошум теплого вітру з-під рідного неба...

Не судилось тобі
дочекатись ясніших годин.
Тільки тіні цвинтарні — і сум тополиний...
Був ти дуже старий. Але був ти один,
В цілім світі один — і навіки єдиний...

Березень 1973

***

Коли часом у розпачі розмови
Я спалахну огірчений і злий, —
Прости мене за кожне зайве слово,
За кожний жест, досадний чи лихий.

У теміні у розпачі в тривозі,
У безпросвітті лютої пори,
Я завжди йшов по сплутаній дорозі,
Минаючи каміння і яри.

І спотикавсь. І падав. І неслав'я
І глупу славу в розпачі топив.
Життєву путь, хитаючись, верстав я
І чашу мук за це належно пив.

Та завжди знав, що інші — не повинні,
Що не для них трудні мої шляхи.
Прости мені за винні і невинні,
Прости мені за всі мої гріхи.

3. IV. 1976

ВІДОЗВА

ЮВІЛЕЙНОГО КОМІТЕТУ У СХІДНІЙ ЄПАРХІЇ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 1000-ЛІТТЯ ЮВІЛЕЮ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ В ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ!

"Рік 1982-й проголошений проводом нашої Церкви Роком Української Православної Молоді. З благословення Блаженнішого Владики Митрополита АНДРЕЯ та рішенням Консисторії УГП-Церкви, створено спеціяльний Всеканадійський Комітет Року Української Православної Молоді на чолі з преос. владикою Василієм".

Ювілейний комітет у Сх. Єпархії вітає рішення нашого найвищого церковного проводу на чолі з Блаженнішим митрополитом Андреєм та головою Президії Консисторії. Особливо вітаємо Преосвященного владику Василія, який очолює ювілейний комітет і дає напрямні його діяльності.

Ми, діти Сх. Єпархії, безмежно вдячні вам наш Проводе, за те що ведете нас на путь праведних для збереження нашої віри та національної індентичности. Ваш акт проголошення цього року РОКОМ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ — явище великого значення для нашої Церкви. Нехай наша молодь бачить, що ми її любимо, шануємо й маємо до неї довір'я. Нехай вона бачить, що наша рідна Матір — Церква розкриває широкі горизонти для творчої участи в житті.

З боку проводу — доказ того, що в нас — старшого покоління православних українців — побоювання не має, бо дух та ідеали Відродження, які 1918 р. втілено в Українську Греко-Православну Церкву й всю духовну структуру православія, мусить прийняти в себе українська православна молодь! Віримо, що ця наша добра МОЛОДЬ понесе всі ці віками освячені ідеали в майбутнє й передасть їх з покоління в покоління.

Отже, нехай Рік Української Православної Молоді буде роком перегляду наших позицій відносно рідної Церкви, рідних організацій та роком вдячних святкувань та молитов за Батьків — Піонерів, які стали на шлях відродження українського православія тут, в Канаді, й пройшли його бездоганно. Нехай теперішня наша молодь, наші діти, з нагоди 1000-літнього ювілею хрещення України — виявить цим нашим основноположникам — Піонерам вдячність за їх великодушну шляхетність і достойний вчинок: Служити Богові в рідній Церкві.

Ми, священики, кожночасно молимось і благаємо нашого Пастиреначальника, Воскреслого із мертвих Ісуса Христа, щоб Він був особливо щедрим до нас у цей рік нашої дорогої молоді, наших дітей, щоб Господь Бог просвітив їх світлом розуму, щоб вони побачили, що ми, вже часто недалекі від позову Вічности, — покладаємо на нашу молодь всю надію, бо їй належить завтрішній день.

Ми просимо тебе, українська молоде! — обернися лицем до своїх батьків, матерів, які нераз так безмежно страждають через твою байдужність. Віднайди себе, дорога молоде, і йди в своє життя за прикладом твоїх попередників.

Нехай цей рік, РІК УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ буде вашим і нашим найбільшим святом. Але пам'ятаймо, що кожне свято — це не бездіяльність, бо безмістовних свят у нашій церкві немає; кожне свято — це переживання моменту відновлення, пізнання себе і заглиблення в невмирущу силу — потенціяльність даної святкової події. Коли ж буває не так, то й святковий день стає марнуванням часу й зусиль; стає попорожнім. Метою року української православної молоді є такі завдання:

1) ПОГЛИБЛЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКОВНО — РЕЛІГІЙНОЇ СВІДОМОСТИ.

2) ПОГЛИБЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРНО — НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТИ.

І якщо ви, дорога молоде, приймете цю програму до свого серця і розуму, то тоді цей знаменний рік ваших святкувань перетвориться глибоко в потужну маніфестацію вашої релігійної національної свідомости. віримо, що так воно буде.

Рік Української Православної Молоді — це рік всієї української православної молоді в Канаді! Хай він стане тріюмфом православія не тільки в Канаді, але й в рідній нам Україні.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Свящ. Ф. Легенюк,
голова Юв. Комітету.

***

ЗДВИГ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ ВІДБУДЕТЬСЯ 3-ГО Й 4-ГО ЛИПНЯ Ц. Р. НА ПРАВОСЛАВНІЙ ОСЕЛІ КАТЕДРИ СВ. ВОЛОДИМИРА "КИЇВ" КОЛО ТОРОНТА.

ЧАС НАСТАВ

В цьому році будуть освячувати пам'ятник великому будителеві-духа св. УАПЦ її митр. Василеві Липківському, який загинув мученичою смертю в казематах більшовицько - безбожницької влади — окупанта душі і тіла українського народу. Він дав нам приклад як любити свою віру і батьківщину. Майбутній історик, чи то свій чи чужий, який цікавитиметься історією України 20-го століття, буде здивований що Україна мала такого видатного сина — мученика. Молодим одумівцям і їх батькам — честь і слава, що вони зробили таке велике і заслужене перед Богом і Україною діло.

М. Православний

Ол. ПОШИВАНИК

БАНДУРИСТИ ОДУМ-у НА ЮВІЛЕЇ ХОРУ "МОЛОДА ДУМКА" В ЧІКАҐО

Шістнадцятого травня ц. р. українське Чікаґо святкувало п'ятиліття дитячого хору "Молода Думка". П'ятиліття — це нібито невелике діло, але коли взяти під увагу, що з півдесятка інших відділів дитячого хору "Молода Думка" по інших містах США перестали існувати, то роковини цього дитячого хору в Чікаґо стають поважною подією.

Ювілейне святкування відбулося величавим концертом в авдиторії школи Шопена, де взяли участь з гостинними виступами й інші гуртки та ансамблі молоді Чікаґо й околиці. Після привітальної пісні хору, програму відкрив молодий юнак, колишній член "Молодої Думки", Юра Заяць, який виріс із дитячого хору. Він коротко з'ясував пройдений шлях "Молодої Думки". Відважно і бадьоро, під дириґентурою Орисі Покорної, хор далі виступав. Діти хору, віком від 6 до 14-ти років, виступили тричі у програмі, виконуючи разом 11 пісень. Можна тільки дивуватися, скільки труду і праці вкладено, щоб приготувати та майстерно виконати 11 пісень. За п'ять років існування цього хору було кілька дириґентів, але при фортепіяні, від початків дотепер, була одна особа — Марта Стадник, якій у минулому нераз доводилося навіть дириґувати хором.

На сцені було 36 дітей. За цих п'ять років через хор уже перейшло 80 дітей, які відходили переважно через старший вік чи зміну голосу. ці діти не втратилися, а набуті початки співу їм пригодилися.

Дехто з цих дітей опинився в Ансамблі Юних Бандуристів ОДУМ-у, який також брав участь із гостинним виступом на 5-тилітті хору "Молода Думка". Юний ансамль бандуристів, який півтора року тому розпочався із трьох дітей, тепер нараховує 22 члени, та далі збільшується. З гарним успіхом юні бандуристи, під керівництвом Олексія Пошиваника, у супроводі бандур, виконали дві пісні. До Юного Ансамблю Бандуристів, як і до хору "Молода Думка", належать діти різних українських парафій та організацій молоді Чікаґо й околиці.

Різні виступи співу перепліталися виступами танцювальних ансамблів. Виступили "Крилаті" й "Веселка" Української Школи Народнього Балету при осередку СУМ ім. М. Павлушкова — хореограф Євген Літвінов, та танцюристи Української Школи Балету і Народно-Сценічного Танцю при парафії св. Володимира і Ольги — хореографи Роксана Пилипчак і Юра Цепинський акомпаньямент Наді Савин і Юри Цепинського.

Різноманітна програма концерту включала також виступи інших ансамблів. Виступили два дівочі гуртки: дівочий ансамбль "Троянди" парафії св Андрія — мистецький керівник Галина Карасейчук, при фортепіяні Андрій Карасейчук, та "Волиняночка", тріо парафії св. Володимира —

Ґітаристи Наталка Бандура і Анатолій Островський під час виступу на концерті.

Чікаґо, 16 травня 1982 р.
Фото Ол. Пошиваника

акомпаньямент Наді Савин. На музичному тлі фантазії композиції Григорія Китастого "Гомін степів", Орина Грушецька прочитала "Леґенду про червоні маки", ліричну поему В. Лисенка. Рідкісним явищем на наших сценах був виступ клясичного балету брата і сестри, Андрія і Раїси Карасейчуків — "Весна", хереографія Еви Лорейн.

У цьому концерті виступив також дует ґітаритів, Наталка Бандура та Анатолій Островський, яких учителькою є Ванда Вільгельмі. Слід звернути увагу, що Анатолій, крім ґітари, співає у хорі "Молода Думка", танцює у ансамблі парафії св. Володимира і Ольги, грає в ансамблі юних бандуристів ОДУМ-у, є членом цієї організації молоді, та гарно учиться в українській і державній школах. Звичайно, крім нього є і багато інших дітей, що брали участь у двох або і трьох точках концерту, але він побив рекорд.

Широка і багата програма проходила безперервно, а поміж завісами присутніх в авдиторії розважили скечами і жартами Орина Грушецька і Марко Маркевич. Ці скечі побутового життя, складені Галиною і Дмитром Грушецькими, були настільки вдалі, що в авдиторії люди не тільки усміхалися, вони заповняли авдиторію сміхом, а часом і реготом. "Де ж ви взялися такими смішними?" — запитав їх цей репортер. Неначе наперед домовившись в унісон Марко й Орина від-

Левко ГУСИН

СТЕП

Погожий ранок. Степ дрімає...
У небі жайворонок співає
Свою пісню, і небо рожевіє,
І половіє жито в сивому тумані,
І перепел застиг над полем,
Яке з надмірним болем,
Сльозами й потом обробляє
Відвічний хлібороб-трудяга,
Мій предок непокірний.
Це — звитяга.
Пекуче сонце,
Обрії безмежні!
Ви — в моїм серці
І в душі м'ятежній.
Та, однак,
Ніяк
Я посивілим розумом своїм,
Притупленим, несмілим,
Збагнути величі степів
Ще не зумів,
Хоч то — моя колиска,
Край ховрашків,
Що їх колись-то виливав,
Шукаючи хоч риску,
Маленьку крихітку поживи
Матусі рідній,
Щоб бути сином гідним.
Мій краю непоборний,
Далека сторона моя!
Невже тобі судилось
Лиш дрімати
І виглядати волі?
О, бездолля!
О закута воля
На роздоллі степовім!
О вітре навісний!
Повій над краєм над моїм —
Хай вдарить грім!

повіли — "Ми такими народилися!" — і усміхнувшись, далі побігли.

Святкування 5-тиліття дитячого хору "Молода Думка" не відбулося традиційним бенкетом, але великим і дійсно гарним концертом, в якому брали участь майже всі існуючі юні мистецькі одиниці Чікаґо й околиці. Хоч інші відділи хору "Молода Думка" перестали існувати, в Чікаґо дитячий хор далі цвіте. П'ятиліття дитячого хору завдячується відданим і послідовним керівникам та адміністрації хору, які створивши хор та здобувши довір'я батьків, далі мають постійний приплив дітей. Організатором "Молодої Думки" в Чікаґо була Галина Грушецька — тепер культосвітний референт. Теперішній голова управи хору, Роман Заяць, від самих початків є активним членом управи. Багато й інших батьків вкладають свій час для хору "Молода Думка". Дай, Боже, їм усім доброго здоров'я та витривалости у дальшій праці виховання нашої дітвори та поширення української пісні серед нас та всього світу.

Оксана БРИЗГУН-СОКОЛИК

КОНЦЕРТ АНДРІЯ ДУДИЧА

У суботу, 1-го травня, відбувся в Торонто перший самостійний концерт молодого співака баритона Андрія Дудича, який недавно приїхав до Канади з Польщі.

А. Дудич народився у Вроцлаві, Польща, а в Лодзі закінчив музичний факультет у 1980 році, осягаючи диплом із співу та театрального мистецтва. Під час студій у 1979 році він здобув третю нагороду у змаганнях співу в конкурсі ім. Яна Кіпури в Криниці В тому самому році він здобув бронзову медалю і диплом у конкурсі співу ім. Адама Дідура в Катовицях. У 1979 — 1980 роках виступав він, як оперний соліст у Лодзі, а згодом два роки — в державній опері у Варшаві. А. Дудич постійно виступав зі славним хором "Журавлі". Він має у своєму репертуарі 10 опер.

Андрій Дудич почав концерт арією Ксерксеса з опери "Ксерсес" Генделя, в якій дещо відчувалася ще нерозспіваність, певна стриманість співака. Арія Фіґаро з опери "Весілля Фіґаро" Моцарта вийшла багато ліпше, а в арії Ріґолетто з опери "Ріґолетто" ми відчули, що з кожним твором виконання стає краще та цікавіше.

Ляриса Кузьменко, акомпаніяторка співака, виконала гарно два сольові фортепіянові твори "Фантазія" та "Ноктюрн" своє власної композиції, обидва в романтично-імпровізаційному стилі.

Далі співак дуже добре виконав глибоку змістом арію Тараса з опери "Тарас Шевченко" Г. Майбороди та з драматизмом — арію Остапа з опери "Тарас Бульба" М. Лисенка.

По перерві почалася друга частина концерту прекрасно виконаною "Ой ти дівчино, з горіха зерня" Кос-Анатольського, сл. Франка. В цій частині співак виконав групу народніх пісень:. Стоїть явір над водою", обр. Гулака Артемовського;, Ой, під вишнею", обр. Лисенка; "Повій, вітре, на Вкраїну", обр. Данькевича, та "Дивлюсь я на небо", обр. Заремби. Твори були виконані щиро, переконливо та з добрим характером, головно вдала була " Ой під вишнею".

Програма закінчилася двома творами Лисенка: "Безмежнеє поле" та "Гетьмани", обидві виконані з темпераментом і стильово.

Андрій Дудич — молодий музикальний, культурний співак. Його голос — приємний молодий баритон, що ще має перед собою багато місця для росту та дозрівання. І дай Боже, щоб співак мав можливість у цій новій для нього країні поселення далі вчитися, працювати над своїм голосом та стати одним з передових баритонів Канади.

Концерт був повторений у неділю, 2-го травня, в Ошаві, Онтаріо.

(Свобода, червень 1982)

ЯК Ви не допоможете своїм дітям, ніхто за Вас того не зробить!

Петро ОДАРЧЕНКО

КИЇВ – СТОЛИЦЯ УКРАЇНИ

Київ — столиця України, її політичний, релігійний і культурний центр, одно з найбільших промислових міст на Україні. За останніми даними на 1980 рік населення Києва становить 2,232.-000 мешканців.

Археологи виявили, що найдавніші залишки людських поселень на території сучасного Києва походять ще з часів палеоліту — близько 40-10 тисяч років тому. Місця стоянок первісної людини виявлено на Подолі (в історичному районі Києва). Населення періоду енеоліту (мідного віку) на території Києва було носієм так званої трипільської культури (4 — початок 3-го тисячоліття до Р. Х.). Пам'ятки цієї культури на території міста Києва відкрив український археолог В. В. Хвойко.

На підставі наукових досліджень археологи вважають, що Київ виник у кінці 5-го або на початку 6-го століття. У той час на території Києва жило слов'янське плем'я полян. Літописець Нестор — автор "Повісти временних літ" наводить переказ про те, що Київ заснували три брати Кий, Щек і Хорив. Місто було назване на честь старшого брата Києвом. Археологи ще 1908 року виявили на Старокиївській горі залишки невеликої фортеці. На підставі уламків глиняного посуду археологи датують ці залишки фортеці 5-6 століттям, себто часом слов'янського князя Кия.

У 9-му столітті Київ став політичним центром східно-слов'янських племен (полян, деревлян, сіверян, уличів, тиверців).

За правління князів Олега (882-912), Ігоря (912-945), Ольги (945-957), Святослава (957-972) зростає могутність і авторитет Києва на міжнародній арені. У 9-10 ст. Київ уклав вигідні для нього договори з Візантією. Найбільшого розквіту Київська Держава досягла за князювання Володимира (980-1015). Київ мав тоді дві головні частини: Поділ (велика прибережна частина, де жили ремісники і торговці) та Верхнє місто (порівняно менша нагірна частина, за літописом "Гора", де було побудовано укріплення — так званий "дитинець"). 988-989 р. князь Володимир запровадив у Київській Державі християнство, як державну релігію, побудував Десятинну церкву і новий княжий двір.

В часи князя Володимира Великого Київ став політичним і адміністративним центром великої держави Київської Руси.

За князювання Ярослава Мудрого (1019-1054) Київ далі зростав: збудовано Софійський Собор, "Золоті Ворота" (1037), Георгієвський та Ірининські манастирі та Києво-Печерську Лавру (1051). Київ тоді був великим ремісничо-торговельним центром. Іноземні товари привозили купці з Німеччини, Італії, скандинавських країн, Польщі, Чехії, Угорщини, Візантії, Хорватії, Волзької Болгарії, з країн Арабського Сходу, Кавказу тощо.

Після смерти князя Ярослава Мудрого розпочалася міжусобна боротьба між його синами. Процес роздроблення Київської Держави був тимчасово затриманий, коли київським князем став Володимир Мономах (1113-1125). Але після смерти кн. Володимира Мономаха міжусобна боротьба посилилася, 1169 року син Юрія Долгорукого, суздальський князь Андрій Боголюбський напав на Київ, зруйнував і спалив багато кварталів, церков, манастирів, вщент пограбував його. 1202 р. і наступні роки жорстоко руйнував Київ Рюрик Ростиславович (онук Андрія Боголюбського). Восени 1240 року монголо-татарські орди, що їх очолював хан Батий, зруйнували Київ і знищили більшість його населення. З цього часу Київ і Київська держава занепадає, підпадає під владу іноземного панування. Близько 1362 року Київ загарбала Литва. 1569 р. Київ і більшу частину українських земель за Люблинською унією приєднано до Польщі. Після Берестейської унії 1596 року (між католицькою церквою і частиною верхівки православного духівництва) посилюються національно-політичні й релігійні утиски українського населення, що залишилося вірним православній церкві. Численні представники церковних братств, частина духовенства і шляхти рішуче виступали проти церковної унії, яка в той час була засобом політичного панування Польщі над українським населенням. Найбільшим супротивником унії було Львівське братство при Успенській православній церкві, а також Київське братство. До Київського братства належало багато заможних міщан, частина української шляхти, православне духівництво і гетьман Петро Сагайдачний з козацьким військом. Київське братство заснувало Братську школу, мало свою друкарню для видання книжок українською мовою. Братська школа пізніше об'єдналася з школою Києво-Печерської Лаври, що поклало початок Києво-Могилянській колеґії (Київській Академії). Кияни брали активну участь у визвольній війні українського народу 1648-1654 рр. 23-го грудня 1648 року в Київ через Золоті Ворота урочисто в'їхав на чолі козацького війська гетьман Богдан Хмельницький. У липні-серпні 1651 р. польсько-литовське військо захопило Київ. Загарбники пограбували, а потім підпалили місто. Найбільше потерпів Поділ, де згоріло близько двох тисяч будинків.

У 17-му столітті Київ залишався головним економічним і культурним центром українських земель. Об'єднання Братської і Лаврської шкіл поклало початок славнозвісній Києво-Могилянській Колеґії — першій вищій школі на Україні та в Східній Европі. Тут здобували освіту сту-

денти не тільки з України, а й з Болгарії, Московщини, Греції, Сербії, Польщі та з інших країн. Вихованці Київської Академії несли культуру і освіту в Московщину, в Сербію та в інші країни. Славнозвісним великим культурним осередком була Києво-Печерська лавра, при якій існувала друкарня, школа, іконописна майстерня, а також мозаїчна та ювелірна майстерні.

Після Переяславської угоди України з Москвою почалися московські цензурні утиски, репресії, які дуже погіршили становище лаврської друкарні. Пізніше лаврську друкарню перетворено на філіял московської і петербурзької синодальних друкарень. Для культурного піднесення Києва дуже багато зробив гетьман Іван Мазепа: він збудував кілька великих церков, оздобив старі київські храми (Лавру, св. Софію). Заходами гетьмана Мазепи Києво-Могилянська колеґія набула прав академії.

Після Полтавської битви (1708) почалися утиски проти української культури, української мови, мистецтва. Київ як культурний центр занепадає. Київ стає об'єктом посиленої русифікації: у Києві щораз більше оселяються московські купці. Київ позбавляють міської автономії, московський уряд призначає своїх урядовців на колись виборну посаду київського війта, Київ позбавляють Маґдебурзького права (1835), замість маґістрату за російським зразком вводять міську думу з міським головою на чалі. Цей пост стали займати російські купці. Київська Академія була закрита (1819), натомість засновано російську Духовну Академію, пізніше російський університет, гімназії, кадетський корпус тощо.

Русифікаційні заходи царського уряду викликають опір з боку української національно свідомої інтеліґенції. У Києві засновується таємна українська політична організація Кирило-Методіївське Братство з широкою програмою національного, політичного і соціяльного визволення українського народу. До Братства входять професор університету М. Костомаров, письменник П. Куліш, геніяльний поет українського народу Т. Г. Шевченко та ряд інших представників української інтеліґенції. За доносом провокатора членів Кирило-Методіївського Братства заарештовано й суворо покарано (1847). Але це не спинило українського опору русифікаційній політиці царського уряду. У відповідь на Валуєвський циркуляр про заборону української мови (1863) та так званий Емський царський наказ про заборону українського слова, про заборону української літератури (1876) українські патріоти стали засновувати свої осередки національно-культурної і громадсько-політичної праці, так звані *Громади*. Перша така Громада була заснована в Києві ще 1859 року. У квітні 1861 року і в березні 1862 р. ця Громада видавала рукописний журнал "Самостійне Слово", організовувала недільні школи, видавала українською мовою художню, навчальну, науково-популярну літературу. У Києві в 70-их роках створено "Молоду Громаду". Царський уряд обвинуватив громадівців у "сепаратизмі", почав переслідувати їх і після Емського указу 1876 р. заборонив діяльність Громади. Частина громадівців була заарештована і відправлена на різні терміни в заслання. Громадівець — видатний український учений і громадсько-політичний діяч професор Київського університету М. П. Драгоманов еміґрував і видавав у Женеві збірник "Громада" (1878-1882). В 70-их рр. так звана Стара Громада створила українське наукове товариство під назвою Південно-Західнього Відділу Російського Географічного Товариства. На чолі цього Товариства став київський учений етнограф Павло Чубинський. Товариство видало сім великих томів етнографічних і фолкльорних матеріялів. 1876 року з царського наказу Товариство було ліквідоване. 1889 р. київська молодь організувала нелеґальну культурно-освітню організацію "Просвіта", яка розповсюджувала українські книжки серед сільського населення. 1892 р. було засноване Братство Тарасівців, яке очолював видатний український письменник Борис Грінченко. В кінці XIX і на початку XX ст. у Києві жили й працювали на культурній ниві видатний український письменник, драматург і театральний

СТРАВИ — ТАНЦІ
Й ЕСТРАДНІ ВИСТУПИ
В КОЗАЦЬКОМУ СТИЛІ

TORONTO — Downtown: 97 Cumberland St. (in Yorkville). Tel.: 961-4422

TORONTO — West: 5245 Dundas St. W. (at Kipling). Tel.: 231-7447.

EXPERT CATERING AND BANQUET FACILITIES AVAILABLE.

For information call 231-7447.

Ви належите до Канади ...і Канада належить до Вас

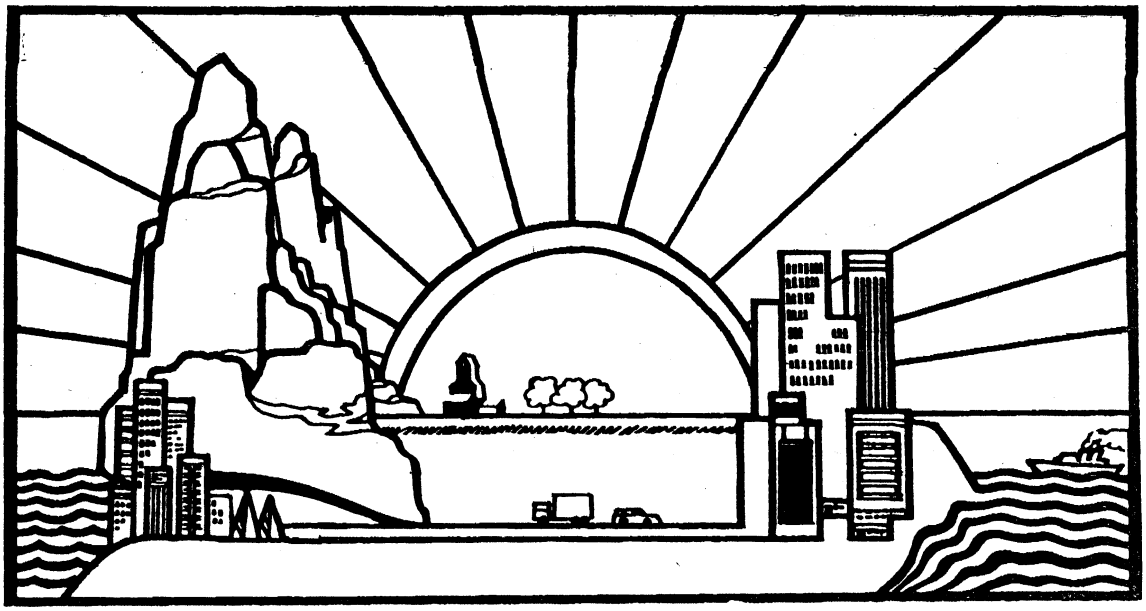

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з засягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною Вашої Канади.
КАНАДА ДАЄ ТАК БАГАТО

Canada

So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

діяч Михайло Старицький, славетний український композитор Микола Лисенко, видатна українська письменниця Олена Пчілка і її дочка геніяльна українська поетеса Леся Українка. 1900 року Київ став резиденцією підпільної політичної організації Революційної Української Партії.

Після революції 1905 року Київ став центром української громадської, політичної і культурної діяльности. У Києві стали виходити українські періодичні видання: щоденна українська газета "Громадська Думка", потім "Рада" (1907-1914), тижневик "Рідний Край", місячник "Літературно-Науковий Вісник", "Українська Хата", "Дзвін", "Світло", "Сяйво" та інші видання. 1908 р. засновано політичну організацію "Товариство Українських Поступовців" та ряд культурних і наукових організацій: "Просвіту", "Українське Наукове Товариство", Музично-Драматичну школу М. Лисенка (1904), перший на Україні постійний український театр М. Садовського (1907), український клюб, Комітет для побудови пам'ятника Т. Г. Шевченкові. Але після поразки революції 1905 року в часи реакції (1908-1914) царський уряд посилив переслідування українців, зокрема заборонив святкувати 100-ліття з дня народження Т. Г. Шевченка. У відповідь на цю заборону відбулися масові демонстрації в Києві та в інших містах України. Коли почалася Перша світова війна, царський уряд заборонив усі українські організації й українську пресу.

Революція 1917 року принесла з собою бурхливе національне відродження України. Створено Українську Центральну Раду (27 березня). Київ під загальним проводом Української Центральної Ради став всеукраїнським центром національно-державного відродження українського народу. На Свято Волі в квітні 1917 року у Києві відбулася велика масова українська національна демонстрація з участю понад 100.000 осіб. У Києві відбулися всеукраїнські з'їзди: селянський з'їзд, робітничий з'їзд, Перший Український Трудовий З'їзд, три Всеукраїнські Військові З'їзди, скликаний Українською Центральною Радою з'їзд Народів Росії. У Києві 1917 року створено Всеукраїнську Православну Церковну Раду, засновано Українську Державну Академію Мистецтв, 20-го листопада Третім Універсалом Української Центральної Ради проголошено Українську Народню Республіку. В січні 1918 року Франція і Великобританія визнали уряд Української Народньої Республіки і призначили своїх представників. У січні 1918 року відбувся Всеукраїнський Православний Собор у Києві.

22-го січня 1918 року Четвертий Універсал Української Центральної Ради проголосив Українську Народню Республіку самостійною, ні від кого незалежною суверенною державою. Але 8-го лютого 1918 року російські більшовицькі війська під командою колишнього царського жандармського офіцера Муравйова захопили Київ і вчинили жорстоку розправу над мирним населенням. За три тижні свого панування в Києві більшовики розстріляли понад 5000 осіб, головно свідомих українських патріотів, спалили й зруйнували багато будинків, зокрема будинок голови Української Центральної Ради професора Михайла Грушевського з надзвичайно цінними мистецькими збірками та історичними архівними документами. 1-го березня 1918 року Київ зайняли війська Української Народньої Республіки і союзні німецькі військові частини. Але німецьке командування 29-го квітня розігнало Українську Центральну Раду. З допомогою німецької окупаційної сили з'їзд великих землевласників проголосив колишнього царського генерала Павла Скоропадського гетьманом України. Павло Скоропадський і командувач німецьких збройних сил на Україні фельдмаршал Айхгорн були одружені з сестрами із російського аристократичного роду Дурново. Державний переворот 29-го квітня використали російські реакційні групи. Державні пости зайняли люди ворожі до української ідеї, запеклі російські шовіністи. Для боротьби з російською небезпекою українські партії створили Український Національний Союз. 14-го листопада був створений новий чисто російський монархічний уряд для України, проголошено федерацію з Росією з метою відновлення єдиної великої Росії. Український Національний Союз обрав Директорію Української Народньої Республіки й розпочав повстання проти гетьмана. Скоропадський призначив командиром над російськими білогвардійцями запеклого ворога українського народу графа Келлера. Його військо нищило українські книги, портрети Шевченка, українські національні прапори, і з наказу Келлера у Києві вивішені були царські прапори.

14-го грудня 1918 року Скоропадський зрікся влади, і війська Української Народньої Республіки ввійшли в Київ. 22-го січня 1919 року у Києві сталася велика історична подія: урочисто проголошено об'єднання Західньо-Української Народньої Республіки з Українською Народньою Республікою. 4-го лютого 1919 року Київ захопили російські більшовики. А 31-го серпня в Київ увійшли війська Української Народньої Республіки, в цей час війська царського генерала Денікіна напали на українські війська й захопили Київ. 16-го грудня 1919 року російські більшовики втретє захопили Київ. 6-го травня 1920 року польські й українські війська зайняли Київ. Але 12-го червня російські більшовики знову (четвертий раз) захопили Київ.

В кінці жовтня 1921 року в Києві відбувся Церковний Собор, на якому створено Українську Автокефальну Православну Церкву на чолі з митрополитом Василем Липківським.

Бурхливі події революції, часта зміна влади, жорстокий терор окупантів, великі економічні труднощі, брак харчових продуктів — усе це спричинило великий занепад міста й масову втечу населення з Києва. У 1920 році в Києві було ледве 376.000 мешканців.

У 1920-29 роки з початком НЕП-у (Нової Економічної Політики) життя в Києві знову пожвавилося, населення почало зростати. В 1926 році населення дійшло до 514.000. Київ став центром українізації державного апарату, а також українізації шкіл і вищих навчальних закладів. У Києві широку діяльність провадить Українська

Академія Наук, яка зосереджує найвидатніші наукові сили (академіки М. С. Грушевський, С. О. Єфремов, А. Ю. Кримський, професори Вищих Шкіл М. К. Зеров, Б. В. Якубський, П. П. Филипович, М. Ю. Драй-Хмара та ін.). Цінні наукові розвідки друкуються в академічних виданнях: "Записки Історично-Філологічного Відділу УАН" (у 1919-1931 рр. вийшло 26 кн.), "Україна" (1924-1932), "Література" (1928), "Етнографічний Вісник" (1925-1932).

Бурхливий розцвіт науки, культури, літератури й мистецтва раптом був перерваний. 1929 року розпочалися масові арешти й жорстокі переслідування української інтеліґенції і селянства. Найвидатніших учених, письменників, культурних діячів арештовано, ув'язнено й засуджено на довгі терміни позбавлення волі й примусової каторжної праці у віддалених концтаборах Північної Росії. Страшний терор 30-их рр,. голод 1932-33 рр., "єжовщина" — знищили найкращих людей Києва і всієї України. Одночасно розпочалася шалена русифікація шкіл і урядових установ.

Під час Другої світової війни Київ зазнав великої руїни. Російські війська, відступаючи з Києва, знищили всі мости через Дніпро, заклали міни під великі житлові будинки. В наслідок вибуху цих мін був зруйнований Успенський Собор у Києво-Печерській Лаврі та знищено майже всі будинки на головній вулиці Києва — на Хрещатику. За роки німецької окупації у Києві органи німецької влади розстріляли близько сто тисяч мешканців міста, переважно євреїв і українських діячів. Залишаючи Київ, німці сплюндрували місто, зруйнували відбудовані раніше мости й вивезли музейні та бібліотечні збірки.

Після 1944 року Київ почав відбудовуватися: побудовано нові громадські та житлові будинки, реконструйовано головну вулицю Хрещатик та інші вулиці, відбудовано міський транспорт, побудовано метро, відбудовано промислові підприємства, фабрики, заводи тощо.

Головна галузь промисловости Києва — виробництво устаткувань і приладів для харчової, хемічної, легкої і деревообробної промисловости, для електростанцій, друкарень, торговельних підприємств, лікарень, ляборaторій тощо. Київ є найважливіший центр легкої промисловости (взуттєвої, трикотажної, тонкововняної, бавовно-прядильної, шовкової, штучного волокна). Заводи й фабрики Києва розміщені поблизу залізничних колій над Дніпром і на окраїнах міста.

Підприємства Києва виробляють кілька тисяч видів найрізноманітнішої продукції: літаки, екскаватори, риболовецькі травлери, мотоцикли, електронно-обчислювальні машини, підйомні крани, радіо-приймачі, телевізори тощо.

Лікувальні заклади Києва мають понад 30 тисяч лікарняних ліжок, 158 аптек. Населення Києва обслуговують 17.025 лікарів та 29.467 осіб середнього медичного персоналу. У місті працює медичний інститут, 13 санітарно-епідемічних станцій, 23 науково-дослідні інститути медичного профілю.

В 1979-80 навчальному році в Києві налічувалося 302 загально-освітні школи (270 тисяч учнів), 40 середніх спеціяльних навчальних закладів (60 тисяч учнів), 38 професійно-технічних шкіл (26 тисяч учнів). У місті є 18 вищих навчальних закладів, у яких участь близько 146 тисяч студентів.

Київ — головний науковий і культурний центр України. Найголовніші наукові й учбові установи Києва такі: Академія Наук України та її науково-дослідні інститути (разом 28), Українська Академія сільськогосподарських наук, Академія будівництва й архітектури України, Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка, Ботанічний сад, Київський політехнічний інститут, Київський медичний інститут ім. акад. О. Богомольця, Київська державна консерваторія ім. П. Чайковського, Київський державний інститут театрального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого, Київський державний художній інститут, Київський державний інститут фізичної культури, Державна публічна бібліотека Української Академії Наук.

Найважливіші київські музеї такі: Київ, держ. історичний музей, Київ. державний музей Т. Шевченка Академії Наук, Київ. держ. музей українського мистецтва, Київ. держ. музей Західнього і Східнього мистецтва, Музей театрального мистецтва, Київ. державний музей російського мистецтва та інші.

До державних заповідників належать: заповідник-музей Києво-Печерська Лавра, держ. архітектурно-історичний заповідник, Софійський Музей (Собор св. Софії), Літературно-меморіяльний Будинок-музей Т. Шевченка та ін.

Київ з давніх часів був центром театрального та музичного мистецтва. 1904 р. славетний український композитор М. В. Лисенко заснував першу Музично-Драматичну Школу, яку в 1918 р. перетворено на Музично-Драматичний Інститут ім. М. В. Лисенка. 1907 року в Києві засновано перший стаціонарний театр М. Садовського, в часи державної незалежности України діяли Державний драматичний театр і Державний народний театр. У 1922-1926 рр. діяв український театр "Березіль". В сучасному Києві є такі театри: Державний академічний театр опери та балету ім. Т. Г. Шевченка, Держ. академічний український драматичний театр ім. І. Франка, Київ. держ. російський драматичний театр ім. Лесі Українки, Київ. держ. театр музичної комедії та інші театри.

У Києві діють також Українська республіканська філармонія, Держ. українська капеля "Думка", Держ. українська капеля бандуристів, держ. Ансамбль Танцю, держ. Симфонічний оркестр, держ. Український хор ім. Г. Верьовки та ін.

Київ — це також центр українського кіноми-

СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб ОДУМ у Вашому місті був активнішим?

стецтва. Тут міститься Кіностудія художніх фільмів ім. О. Довженка. Київ має 44 кінотеатри.

Київ багато століть був осередком церковно-релігійного життя України. Київ був резиденцією православного митрополита. 1914 року в Києві було 7 чоловічих і 3 жіночих манастирі, 4 собори, 36 парафіяльних і 40 інших церков. Із встановленням української держави в 1917 р. Київ став осередком українського православного руху. 1917 року постала Всеукраїнська Православна Церковна Рада, яку очолював митрополит В. Липківський. Більшовицька влада люто переслідувала Українську православну церкву, її духовенство і вірних. У 1930-их роках у Києві лишилося не закритими лише кілька церков на кладовищах і одна на Трухановому острові. Багато церков із наказу влади було зруйновано. Після Другої світової війни влада дозволила відкрити чотири церкви, які належать до Російської православної церкви. Українські церкви заборонено.

Київ славиться своїми архітектурними пам'ятками. З них найважливіші: Софійський собор, закладений кн. Ярославом Мудрим 1037 р.; залишки Золотих Воріт (1037). Кирилівська церква (12 ст.); Андріївський собор (1747-1753) за проєктом В. Растреллі та ін. В 30-их рр. більшовики зруйнували багато архітектурних пам'яток великої історичної цінности: Михайлівський Золотоверхий манастир із Михайлівською церквою, збудованою 1062-1078 рр., Трисвятительську церкву, збудовану в 12 ст., Собор св. Миколи (збуд. 1696 року), церкву св. Миколая (збуд. 1715 р.), бароккову будівлю гетьмана І. Мазепи — собор Братського манастиря разом із багатьма церквами на Подолі (Успіння, Миколи Доброго, Петра й Павла та інш.), Церква Різдва (1810-1814).

Найважливіші пам'ятники у Києві такі: пам'ятник кн. Володимирові (роботи П. Клодта, 1853), гетьманові Богданові Хмельницькому (М. Мікешина, 1888), Тарасові Шевченкові (М. Манізера, 1939), Іванові Франкові (О. Білостоцького і О. Супрун, 1957), Миколі Лисенкові (Ковальов, 1965), Максимові Рильському (О. Ковальов, 1968), Лесі Українці (Г. Кальченко, 1973), Іванові Котляревському (Г. Кальченко, 1975), Григорію Сковороді (І. Кавалерідзе, 1976) та ін.

Зруйнування в 1930-их рр. багатьох архітектурних пам'яток 17-18 ст., зруйнування численних будинків та архітектурних пам'яток під час Другої світової війни і пізніша забудова міста новими будівлями, які не мають окреслених рис якогось певного стилю значно змінило обличчя столиці України. Але хоч Київ і втратив частково колишню свою красу й час, проте й тепер завдяки своєму природному положенню Київ залишається одним із найкращих міст не тільки України, а й одним із найкращих европейських міст.

За останні 50 років змінився не тільки зовнішній вигляд столиці України — Києва, але й національний склад населення міста, різко змінилися умови життя українців у своїй столиці, змінилася загальна духова атмосфера. З наказу Москви сотні тисяч українців вислано з Києва в північні райони Росії, натомість переселено з Росії сотні тисяч росіян, посилилася примусова русифікація шкіл, вищих навчальних закладів, державних установ.

З наказу Москви органи радянської влади знищили найвидатніших учених, професорів, учителів, письменників і культурних діячів. Багатьох розстріляно або вивезено на північ Росії у табори каторжної праці. У школах і вищих навчальних закладах запроваджено викладову мову російську. Молодь виховують в дусі російського великодержавного шовінізму. Студентів, робітників, службовців, а також членів Компартії за опір русифікації, за виступи проти національної дискримінації українців переслідують, арештовують, засуджують до ув'язнення в концтаборах Сибіру. Російські шовіністи зневажають українську мову, українську культуру. Українці, що ще залишилися в Києві, бояться розмовляти своєю рідною мовою. Якщо в 20-их рр. у Києві всюди панувала українська мова, то тепер і в державних установах, і в школах, і в наукових інституціях, і в крамницях — всюди чути лише російську мову. Фактично в столиці України українська мова заборонена, зневажена, упосліджена. Київ із центра української національної культури перетворився в центр наступу російського шовінізму на український народ, наступу ворога, що намагається знищити українську націю. Але свідомі українці, зокрема молодь, чинять рішучий опір цим ворожим діям.

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

ПОЕТ НА СОЛОВКАХ

...пригадаю Дніпро і вмру.

Є. Плужник

Ще день-два, може три — і ось тут закопають мене,
У одвічнім снігу, в цій холодній північній пустелі.
Рідний край, дальній спомин, востаннє в очах спалахне
І розіб'ється вщент, як літак налетівши на скелі.

Знаю: смерти провалль неспромога ніде обійти —
Темні ями очиць від колиски чатують і стежать.
Та по волі чиїй крізь хуртечі я мусів пройти,
Щоб померти отут? Мої кості сюди не належать!

Білі ночі пливуть, як привиддя з полярної тьми,
І північна зоря холодіє на вістрях багнетів.
Дніпре, батьку наш Дніпре, до вічного неба гриміть,
Чорне море збуди — Біле море ховає поетів!

Замерзають слова, відпадають крижано в сніги,
Замерзає душа — в цій пустелі нема порятунку.
І прощально горять крізь туман золоті береги,
Сині хвилі Дніпра, що у серці видзвонюють лунко...

НЕДІЛЬНИЙ КУРС ПРИ КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТО

При катедрі св. Володимира в Торонто існує довший час недільний курс, для курсантів курсів українознавства ім. Ів. Котляревського та молоді, під керівництвом невтомного і енергійного Петра Шкурки. Друкуємо, в скороченні, деякі дані які були подані на програмі з нагоди закінчення навчального року 6-го червня, 1981 р. і слово курсантки, недільного курсу, Христини Янчик яке вона прочитала того ж вечора.

14-ИЙ РІК НЕДІЛЬНОГО КУРСУ

Недільний Курс розпочато у вересні 1967 року. Лекції відбувалися кожної неділі, від вересня до травня, між 10 — 11 год. ранку. Від 11-ї год. курсанти беруть участь у Службі Божій.

ЦІЛЬ НЕДІЛЬНОГО КУРСУ: реґулярна участь курсантів в Богослужбах, поглиблення знання основ Православної Віри, ознайомлення з Святим Письмом, вивчення та засвоєння правил поведінки в Божому Храмі, вивчення порядку Богослужб та вивчення церковного співу.

Курсанти читають під час Богослужб Часи, Св. Апостола, Дії Св. Аностолів та беруть участь у церковних співах.

Оцінка успішности курсантів Недільного Курсу узгіднюється на основі: а/ присутности в Церкві, б/ присутности на лекціях, в/ засвоєння лекцій.

Щороку курсанти Недільного Курсу одержують свідоцтва успішного закінчення навчального року. Кращі курсанти дістають нагороди.

В 1975/76	н. р.	записалося	45,	нагороджено	8,
1976/77	н. р.	"	55,	"	13,
1977/78	н. р.	"	50,	"	10,
1978/79	н. р.	"	54,	"	12,
1979/80	н. р.	"	54,	"	14,
1980/81	н. р.	"	41,	"	7.

В 1975 — 1981 рр.
Учителі: Шевчук Володимир, Шкурка Петро.
Дириґент церковного співу: п-і Родак Валентина.
Поміч. дириґ. Церков. співу: Дрозд Таня.

Курсанти щороку читали Дії Св. Апостолів та співали під час Великодньої Утрені.

Поза годинами навчання курсанти приготували й поставили під час Шевченківських концертів з творів Великого Кобзаря:

1976 р. — "Посланіє,
1977 р. — "Великий льох",
1978 р. — "Іван Підкова" та "Козачковському",
1979 р. — "Віруючий Шевченко",
1980 р. — "Гайдамаки",
1981 р. — "Сон".

В 1980/81 н. р. курсанти Недільного Курсу, як окремий хор, співали частини Святої Літургії.

Треба відзначити щиру допомогу з боку батьків, окремих громадян в праці Недільного Курсу.

СЛОВО ХРИСТИНИ ЯНЧИК

Всечесні отці, пані добродійки, пане директоре, пане голово, шановні вчителі, батьки то гості і ви дорогі друзі — курсанти!

Сьогодні ми дочекалися тої хвилини якої всі курсанти так нетерпеливо ждали. Скінчилася наша наука на курсах українознавства та на недільних курсах. Всі ми маємо приємні спогади, які нам залишилися назавжди. Ті з нас, які ходили до недільного курсу, добре пам'ятатимуть, як кожної неділі пан Петро Шкурка нас вчив і разом з нами заходив до Катедри. Ми зберігатимемо ці дорогі спогади та ту науку яку ми від нього отримали. Недільний курс поміг нам краще пізнати історію і правила Української Православної Церкви, щоб ми могли стати на дорозі праведности.

В імені всіх ґрадуантів недільного курсу я дякую пану Шкурці за його труд і працю. Він щонеділі приготовляв нам корисні та цікаві лекції. Йому, можливо, не здавалося, що ми пильно слухали, але в нас залишиться на ціле життя те, що він вчив і я певна, що його наука нам допоможе стати кращими людьми. Пан Шкурка ніколи не жалів свого часу щоб нам допомогти і працював на національному полі також. Рік річно він багато роботи вкладає щоб приготовити нас до Шевченкового свята. Часом в нас не було охоти працювати тяжко але пан Шкурка мав енергію за нас всіх. Завдяки йому, ми успішно виконували ці виступи. Часом дехто був такий переляканий, що слова вискакували з голови, але тому ці спогади нам здаються смішними. Хлопці також будуть пам'ятати як пан Шкурка їх приготовляв до читання Апостола в церкві.

Ми дуже вдячні отцям за те, що вони дозволяють провадити цей недільний курс та що вони нам дали нагоду пізнати основи Української Православної Церкви. Ми тепер знаємо що то значить бути православними християнами. Цей недільний курс нас поставив на праведну дорогу.

Ми хочемо також скласти сердечну подяку нашим батькам за те, що вони завжди трудяться на нашу користь. Ми раді що вони пізнали потребу виховати нас в християнському дусі, в українському оточенні. Вони дбають, щоб допомогти чим можуть, а ми деколи це легковажимо. Дякуємо матерям за те, що вони нас в неділю рано будили до церкви, хоч ми часом в суботу пізно лягали спати та були невиспані, але вони це робили для нашого добра.

Наші священики, наші вчителі та наші батьки виконали свої завдання. Ми повинні пам'ятати що вони нас навчали, пам'ятати хто ми є. Я певна що кожен з нас є гордий свого роду. Ми горді, що ми православні українці. Словами нашого найбільшого поета, ми повинні "чужого научатись" але, "свого не цуратись". Коли ми будемо зберігати свою релігію та свою культуру, то ми покажемо цілому світові що дійсно "Ще не вмерла Україна".

6-го червня, 1981 Торонто, Онтаріо.

Тамара Буреш

НОВА МУЗИКАНТКА

Молода, (14-5-82 р. мала 19 років) Тамара Буреш закінчила приватний Маріянополіс коледж, а музику студіювала в знаменитому Мак-Гіл університеті в Монтреалі.

Тамара є донька Жори і Віри (Свистун) Буреш які є відомі співаки церковного і світських хорів та як громадскі працівники. З відзначенням закінчила державну середню школу. Закінчила українську школу з похвальною грамотою, досконало володіє українською, англійською і французькою мовами, вивчає німецьку, якою вже добре володіє та має намір вивчати інші. На піяно почала грати від 8 років і вчилась у приватних вчителів, а останньо брала науку в одної з найліпших вчительок Вульмаркер-Блюм. при Мак-Гіл університеті та з успіхом закінчила і 17-го травня ц. р. мала випускний концерт, де в репертуар входила лише клясична музика світової слави композиторів як Шопен, Бах, Шуберт і інші. Молода музикантка показала високу клясу поведінки і гри, чаруючи слухачів клясичною мелодією, що з увагою і насолодою слухали цей концерт, а рясні оплески були нагородою градуанткам

Але Тамара на цьому не зупиняється, а має намір продовжувати науку на наступні 3 роки щоб одержати ступінь бакалавра в чому їй бажаємо найкращих успіхів, а батькам утіхи.

В. С-о

ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям брати участь у праці ОДУМ-у?

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Пане редакторе!

Сьогодні я отримала квітневе число "Молодої України" і, як і завжди, я була задоволена змістом, особливо поезіями Стуся, Бердника.

Залучую також травневе число бюлетеню ОДУМ — СХІД. Гадаю Вам буде цікаво бачити наші скромні зусилля. Минулого місяця, на Провідну неділю, ми розповсюдили в Баунд Бруці біля 700 копій.

З одумівським привітом
Наталя Павленко
Едісон, Н. Дж., 27 травня 1982

Щире спасибі Наталю за похвальні слова на квітневе число "Молодої України". Якщо ти хотіла б бачити якісь інші поезії в цім журналі напиши.

Дякуємо теж за бюлетень "ОДУМ — СХІД", ч. 5, вітаємо редакцію бюлетеня і бажаємо витривалости. В цім числі журнала передруковуємо редакційну із згаданого бюлетеня.

Якби не така далека віддаль, було б доцільно мати зустріч читачів "Молодої України" з Ню Йорку і околиць з редактором "М У". Ця зустріч, організована філією ОДУМ-у, ТОП-у чи всіма хто цікавиться українським друкованим словом, могла б бути в невеликій залі чи в когось в хаті в п'ятницю вечером, в суботу чи й в неділю. Під час чи після такої зустрічі редактори бюлетеню "ОДУМ — СХІД" могли б поділитися думками з редактором "М У". На жаль кошт подорожі завеликий, понад 200 дол. літаком. Автобусом чи потягом кошт біля 130 дол. але подорож забирає 12 годин тільки в одну сторону.

Редакція

***

ВШ. пане редакторе!

У грудневому числі "Молодої України" був гарний допис Юрія Новицького про турне одумівського танцювального ансамблю "Веснянка" з Торонто по Франції. Чому більше не було написано про цю цікаву і успішну подорож? Привіт керівнику ансамблю М. Балдецькому.

М.К. Гамільтон, Онт.

ВШ. добродію. Більше дописів про згадану подорож "Веснянки" редакція дотепер не отримала. До речі, ансамбль "Веснянка" гарні мав виступи в павільйоні "Полтава" на Каравані 1982 в Торонто в днях 19 — 21 червня.

Редакція

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

ЛІКИ ДЛЯ ЛІТНЬОЇ НУДЬГИ

Кожного року стається те саме: студенти сидять неспокійно в своїх лавках останніми днями школи і, почувши останній дзвінок, біжать швиденько до дверей. Навколо запах свободи в гарячім повітрі місяця червня. Але ці самі студенти, після кількох тижнів вакацій, вже нарікають, що їхні вакації "нудні", і як вони хотіли б повернутися в школу! Один спосіб, яким (розважливі) українські родини можуть розв'язати цю проблему нудьги, це є, посилати своїх дітей до одного або другого чудового українського літнього табору, що знаходяться в східній частині Америки.

Таборування є одним з найцінніших досвідів, які дитина, виростаючи, може мати. Воно дає нагоду дитині бути близьким природи. В цей час, діти мають можливість розвивати почуття незалежности і досягнення. А найважливіше, на одумівських таборах, почуття вартости кожної дитини є підвищене, як і почуття приналежности до групи та бути учасником веселих і радісних переживань.

Цього року одумівський відпочинковий табір для дітей від віку 6—15 р. триватиме три тижні, від 18-го липня до 7-го серпня. Крім плавання в гарному басейні та жвавих гор — відбиванки, копаного м'яча або інших спортових вправ, вистачає часу на спокійніші зайняття, наприклад, на ручні роботи, на читання, або на писання листів додому. Прогулянки в чудових лісах, вивчання українських народніх пісень та традиційна таборова ватра, разом з сценками та "маршмеловс", виповняють програму таборового життя.

Виховниками на відпочинкових таборах є особи, які успішно закінчили 2 роки спеціяльного вишколення. Особи від 16 років можуть кандидувати на цю програму, яка підкреслює здоров'я, фізичну вправність, безпечність, правильний відпочинок, знання української історії й культури та вивчання про спільне життя.

Одумівська кузня гри на бандурі є третім запоручником, який дає нагоду для тих, хто вміє, грати, або ні, і навчає від 12 літ та вгору. Праця над бандурою триває два тижні і є під патронатом славної Капелі ім. Т. Шевченка. На цьому таборі навчалися сотки студентів гри на бандурі.

Самі слова не можуть описати того, що кожна дитина надбає в таборі. Товариство, з яким запізнаються на ціле життя та спогади, дають змогу виростати на повноцінних молодих людей, для яких майбутність не має меж!

За інформаціями та аплікаціями прошу звертатися до Наталі Павленко:

Natalia Pawlenko
27 Ventnor Drive, Edison, N.J. 08820, USA
Tel.: (201) 548-7903

"ОДУМ-Схід",
Травень 1982 р.

КОНКУРС 1982

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	—	150.00 долярів
Друга	—	100.00 долярів
Третя	—	75.00 долярів
Четверта	—	50.00 долярів
П'ята	—	25.00 долярів

Ці нагороди створено з першої нагороди конкурсу 1980, яку жюрі не дало нікому (див. "М. У" за грудень 1981 р., стор. 6). Фундатор конкурсу 1980 р. був пан Федір Бойко.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала "Молода Україна" до 31-го грудня 1982 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремім конверті.

Центральний Комітет ОДУМ-у

ВИЙШЛА НОВА ПЛАТІВКА

"ДЗВЕНИ, БАНДУРО!"

АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА ХОТКЕВИЧА

філії ОДУМ-у в Торонто

з чудовим українським різноманітним репертуаром.

ВИКОНАВЦІ:

Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича,
Юн. ОДУМ-івський хор,
Чоловічий хор "Бурлака",
Члени дівочого хору "Калина",
Український Православний хор Катедри св. Володимира.
Солісти — Іванка Мигаль і Раїса Садова.

Платівку можна замовити, висилаючи оплату за неї — 8.95 дол.

(на поштову оплату просимо долучити $2.00) на адресу:

THE HNAT KHOTKEVYCH BANDURISTS' ENSEMBLE

12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4, Canada

"СВОЄ ЗАБУДЕШ — ТВІЙ КОРІНЬ ВСОХНЕ"
Гетьман Іван Мазепа

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у

США Й КАНАДИ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ

ПРИСВЯЧЕНА

350-літтю з дня народження гетьмана

ІВАНА МАЗЕПИ

відбудеться

від 3-го до 5-го вересня в Чікаґо, США

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

П'ЯТНИЦЯ 3-го вересня — 7-ма год. вечора:
Товариська зустріч молоді — Господар філія ОДУМ-у в Чікаґо

СУБОТА 4-го вересня:
Міжфіліяльні спортові змагання з відбиванки та легкої атлетики від 10-ої години ранку
О 6-ій годині вечора в залі Марріот готелю при 8535 West Higgins Rd. (біля Огер летовища)

БЕНКЕТ і ЗАБАВА

ОРКЕСТРА "СОЛОВЕЙ" З ТОРОНТА

НЕДІЛЯ 6-го вересня:
10:00 год. ранку: Служба Божа в церкві св. Софії
На Службі Божій присутність одумівців в одностроях обов'язкова
3:00 год. дня:

КОНЦЕРТ

одумівських мистецьких груп США і Канади в авдиторії школи Шопена

За докладними інформаціями звертайтесь до місцевих філій ОДУМ-у і відділів ТОП-у.

Телефони: в Чікаґо; 282-1279 і 259-9207

ЗАКЛИКАЄМО УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ДО МАСОВОЇ УЧАСТИ.

КОМІТЕТ

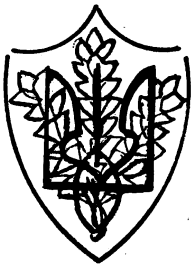

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМу

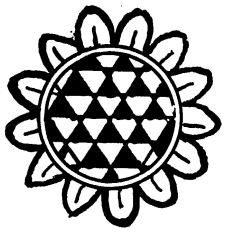

У ПОЛІ

Ген, за містом шлях широкий,
Шлях веде до поля,
Там праворуч височіє
Молода тополя.

Шляхом тим піди ще далі
І поглянь навколо:
Простягли лани за обрій
Зеленаві поли.

Розхвильована пшениця
Нагинає колос,
І дзвіночком з неба ллється
Жайворонків голос.

Жовтий сонях повертає
Вслід за сонцем чоло,
А над ним гудуть і в'ються
Трудівниці бджоли.

Сонце ллє ясне проміння
На баштан, на поле.
Так тут гарно, так тут любо,
Як ніде й ніколи!

Г. Чорнобицька

ЧЕРВЕНЬ

Той, хто бачив, як розкішні
маки вогняно цвітуть,
як в садках дозрілі вишні
аж гілки додолу гнуть, —

той, хто в пору косовиці
на узліссі поміж трав
соковитої суниці
повні кошики збирав, —

той розкаже сам, напевно,
чом це здавна між людей
в Україні зветься Червнем
перший літній місяць цей.

Наталя Забіла

ТЕРПІННЯ ГАРТУЮТЬ НАМ ДУХА

Терпіння — це найвища школа в житті, і блаженна людина, що належно перейде цю школу!

Як свідоцтво про навчання в цій школі, терпіння лишають на людських обличчях зморшки, — найбільшу окрасу людини.

По цих зморшках можна бачити все, що людина пережила.

Можна читати, як по книжці.

Одна молода недосвідчена дівчинка вередливо виговорювала своїй матері:

— І чого то у вас, мамо, такі зморшки по обличчі, аж дивитись не хочеться... Негарне обличчя!

А мати похитала головою та й каже недосвідченій доні:

— Разкажу тобі, люба доню, чого це, а ти слухай уважно. Оця зморшка велика на чолі моїм появилася в мене зараз по твоїм народженні, бо в муках тяжких я тебе породила...

— А друга під нею постала, — як помер твій татко.

— А третя зморшка з'явилася, як гинула нам корівка, а я, бідна вдовиця, з вами, дрібними, лишилася без усякої підмоги...

— І так я можу тобі розповісти про кожну свою зморшку, — кожна виникла з якогось терпіння, по якійсь біді... А я все це витерпіла, щоб виховати вас, моїх любих діточок...

Остовпіла дівчина. Відразу прозріла й кинулася до матері:

— Матінко, рідна моя, ой дайте ж я поцілую вам кожну морщиночку на вашому найгарнішому для мене обличчі!... Простіть своїй нерозумній доні, що відважилася таке вам казати!...

Митрополит Іларіон

ЯКЩО МИ кажемо, що молодь майбутність нації – то що ми зробили, щоб допомогти їй у її праці?

Школа гри на бандурі при ансамблі бандуристів ім. Г. *Х*откевича філії ОДУМ в Торонто, 1981-1982.

Торонто, 31 жовтня 1981

Фото Ів. Корця

ЛИСТИ

Дорога "Молода Україно"!

Я прочитав у журналі "Молода Україна" оповідання Роми Мазурець, що називається "Дивна подорож до Нью-Йорку". Її оповідання мені подобалося. На другий раз, як знову буде "Конкурс творчости молодих", я попробую щось написати, сподіваюся, що я також дістану нагороду.

Між іншим, я з Ромою Мазурець ходжу до тієї самої школи і кляси.

З щирим привітом,

Лесик Кальман
24-го квітня 1982 р.

Дорога "Молода Україно"!

Я читав оповідання Роми Мазурець, воно є коротке, цікаве і смішне. Я задоволений, що я їздив з Ромою до Нью-Йорку. Лише Рома пробудилась, а я добре ще собі спав. Мушу додати, що Рома є моя сестричка-близнючка.

З щирим привітом

Марко Мазурець
30-го квітня 1982 р.

Дорога "Молода Україно"!

Я довідалася в українській школі в Савт Бавнд Брук, Нью Джерзі, що моя товаришка Рома Мазурець, написала оповідання "Дивна подорож до Нью Йорку". Це оповідання є дуже коротке й цікаве. Воно появилося в лютневім числі "Молодої України". Ми всі читали Роми оповідання у школі.

З щирим привітом

Зіна Жук
1-го травня 1982 р.

ПЕРЕПЕЛ

Волотками, волотками
Задзвеніло жовте просо.
Небо хмарками заткане,
Дрібен дощик сіє косо.

Вітерець кленка торкає,
Пахне матірка і плоскінь.
Тільки перепел гукає:
— Падь-падьом! — аж в серці лоскіт.

— Де ж ти звив собі гніздечко —
На кленочку чи в муравці?
— А гніздечко недалечко
Я схо-вав, схо-вав у травці!....

І спала роса краплисто.
Без смичка, без каніфолю:
— Падь-падьом! — луна сріблиста,
Що аж виляски по полю!

Дмитро Білоус

РОЗТАШУВАННЯ ОДУМІВСЬКИХ ТАБОРІВ – ЛІТО 1982

США — Схід
Оселя ОДУМ-у "Київ" — Аккорд, Н. Й.

від 3-го до 17-го липня

Шістнадцятий Табір Виховників Юного ОДУМ-у та Табір 2-ої Проби

На табір виховників прийматимуться кандидати, члени Юного ОДУМ-у у віці від 15-ти до 19-ти років лише за рекомендаціями голів філій ОДУМ-у та відділів ТОП-у або СВП/Д з тих місцевостей, де нема філій ОДУМ-у.

На Табір 2-ої Одумівської Проби прийматимуться кандидати, Старші Виховники Кандидати та Учасники або дійсні члени ОДУМ-у, які закінчили Табір Виховників Юного ОДУМ-у.

За детальними інформаціями та аплікаціями до повище зазначених двох таборів просимо звертатись до 13-го червня на адресу Команди Виховників ОДУМ-у:

ODUM Councellor's Camp
c/o G. Krywolap, 221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, USA, (301) 744-0168

від 18-го липня до 7-го серпня

ВІДПОЧИНКОВО-ВИХОВНИЙ ТАБІР ЮНОГО ОДУМ-у

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM c/o N. Pawlenko
27 Ventnor Drive
Edison, N. J., 08810, (201) 548-7903

від 18-го до 31-го липня

Оселя Братського Союзу "Верховина" Ґлен Спей, Н. Й.

10-ИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР
Комендант — О. Непрель
Мистецький керівник — О. Метулинська

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM Bandura Workshop
c/o Natalia Pawlenko
27 Ventnor Dr., Edison N. J., 08820. USA

США — Захід

Сіблей Стейт — Парк, Міннеаполіс, Мінн.

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM c/o O. Polec
3520 Edward St.
St. Anthony, Minn. 55418, (612) 781-8204

КАНАДА — Схід

Оселя ОДУМ-у "Україна", Лондон, Онт.

від 18-го до 31-го липня

ВІДПОЧИНКОВО-ВИХОВНИЙ ТАБІР ЮНОГО ОДУМ-у

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM c/o W. Tymoshenko
26 Sanderson Road
Rexdale, Ont., M9V 1C7 (416) 742-3181

від 1-го до 14-го серпня

МИСТЕЦЬКО-КОБЗАРСЬКИЙ КУРС під патронатом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка.

Інструктори: маєстро Євген Цюра, Оксана Метулинська, та інші кавіліфіковані бандуристи від Капелі і молодечих ансамблів.

Відвідини кобзарів-маєстрів: Григорій Китастий, Петро Китастий, Петро Гончаренко.

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM c/o O. Metulynsky
42 Bunting Road
St. Catharines,, Ont. L2P 1Z3, (416) 688-6315

ODUM c/o I. Danylchenko
827 Indian Road
Mississauga, Ont. L5H 1R4, (416) 274-2249

ODUM c/o A. Poszewanyk
5240 No. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 606 30, (312) 282-1279

від 1-го до 14-го серпня

СПОРТОВИЙ ТАБІР

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM c/o W. Tymoshenko
26 Sanderson Road
Rexdale, Ont. M9V 1C7 (416) 742-3181

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні оказії.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі пляни **18 – 19%**
- Дає малі і великі особисті і морґеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до $ 2.000 на особисті позички до $10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові ґарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 31 рік на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.
406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:
2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ТОРОНТСЬКА КАТЕДРА ВІТАЄ ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ

Катедра українознавчих студій при Торонтському університеті радо сприйняла вістку, що починаючи з осени 1982 року, Йорк університет у Торонто матиме курси української історії. Д-р Павло Р. Маґочий, постійний професор першої катедри українознавчих студій у Канаді, вітав Йорк у листі, підкреслюючи, що півтора роки тому, у заключенні інавґураційної лекції Катедри українознавчих студій, він сказав, що "Торонтонська катедра — це найновіша, але мабуть не остання, в серії українських університетських катедр, складний родовід яких іде через Львів" і кілька інших европейських центрів до Кембріджа, Массачусетс і Торонто.

"Хоч при Йорк університеті немає катедри, однаково це професорське найменнування дає можливість вивчати українську історію у великому канадському університеті. Якщо англійську, німецьку, еспанську, чи італійську історії учать у більшості канадських університетах, тоді й українську історію слід учити. Палкі поздоровлення Онтарійській Раді Українського Канадського Комітету, Канадському Інститутові Українських Студій при Альбертському університеті, й адміністрації Йорк університету, які мали силу волі здійснити викладання української історії.

На кінець, я радий, що комітет при Йорк рішив найменувати як першого професора на три роки, д-ра Ореста Субтельного, мого колеґу з Гарварду, який є визначним спеціялістом української історії. Заслуги д-ра Субтельного як учителя й науковця свідчать, що він дійсно був найкращим кандидатом, щоб розпочати навчання української історії при Йорк. В імені Катедри українознавчих студій при Торонтському університеті, бажаю д-рові Субтельному й університетові щастя й успіху у їх праці".

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

У першу річницю смерти св. п. Данила Завертайла і недавно спочилого св. п. Дмитра Беркути склали
Олена Лисик з родиною $30.00
Любина Терещенко, Ріджвуд, Н. Й., США 10.00

Жертводавцям і прихильникам "Молодої України" щира подяка!

Ред. й адміністрація "М. У."

ВІНТАРІЙСЬКІ ГРОШЕВІ ДОПОМОГИ-"ҐРЕНТИ" ДЛЯ ЕТНОКУЛЬТУРНИХ ГРУП

(Канадська сцена). — "Етнокультурні групи повинні знати, що грошеві допомоги-"ґренти" — з Вінтарійської льотерії є доступні для багатокультурних і громадських катеґорій", говорить Тед Реквел, з Відділу Громадянства і Розвитку, з Онтарійського міністерства культури. "Ці групи можуть також одержати допомоги для розвитку мистецтва, збереження своєї спадщини, розваг, спорту та фізичного виховання".

Багато організацій вже одержало таку допомогу з Вінтарійських фондів, наприклад, Тандербейський Італійський Культурний Комітет для багатокультурних святкувань, Нортбейський Українсько-Канадський Клюб на покриття коштів відвідуючого артиста; Тиминський Об'єднаний Українсько-Канадський Клюб для умеблювання музею. Проєкти — на які можна отримати допомогу — повинні підтримувати й плекати громадянство: допомагаючи зберегти Онтарійську спадщину, допомагаючи групам ділитися своїми спадщинними скарбами з іншими громадянами, або допомагаючи групам брати активну участь у громадському житті. Аплікації можна одержати від найближчих місцевих канцелярій Міністерства Культури та Розваги. Дорадники допоможуть приготовити й виповнити аплікації. (Дивіться за ними на синіх сторінках телефонічної книжки для вільної від оплат телефонічної сполуки з канцелярією міністерства).

VILLAGE DELI

СМАЧНІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

фірми

СЕМИГЕНА

Крамниця на розі вулиць Бересфорд і Блюр Зах. в Торонто

Власник

ПЕТРО СТЕПУРА

258 Beresford Ave.
TORONTO, ONT.
Тел.: 767-3755

N. HAWRYSCH
INDIAN ROAD CR.
ONTO, ONT.
2E8

318

**Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді**

If not delivered please return to:
MOLODA UKRAINA
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

R. CHOLKAN & CO. Ltd.
2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.
INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ, НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.
Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel.: 763-5666

ROCHESTER FURNITURE
CO. LTD.
ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ
ВЕЛИКИЙ ВИБІР ХАТНІХ МЕБЛІВ:
віталень — спалень — їдалень — холодильники — пральні — машини — електричні і газові печі — телевізори — радіо.
TORONTO CENTRAL
423 College St. W.— Tel.: 364-1434
TORONTO WEST
MISSISSAUGA
1995 Dundas St. E. — Tel.: 624-4411
121 Dundas St. W. — Tel.: 535-1188

SIPCO OIL LTD.
HOME COMFORT DIVISION
83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якости опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до згогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. **Все фінансуємо на догідні сплати**

— 24-годинна обслуга —
ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авта бензиною.

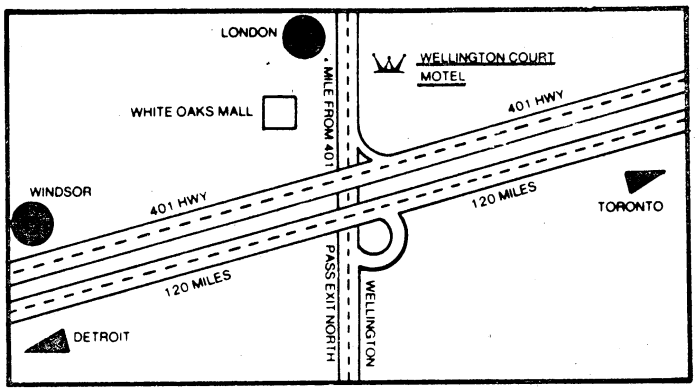

WELLINGTON COURT MOTEL
ОЛЕКСІЙ і МАРІЯ МАКАРЕНКО
власники
1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050
ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА АТМОСФЕРА.